



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

28. BŘEZNA 2010

Z obsahu:

Dílo svatého Bonaventury
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. března 2010
- strana 2 -

**Růže, které vykvetly
ze svatých ran**
Rozjímání z knihy
„Duchovní máj“ od
Štěpána Fridilinga OFM
- strana 4 -

**Víra
v ukřižovaného Ježíše**
- strana 5 -

**Pán Ježíš
o svých kněžích**
Láska a čistota formují
kněžské povolání
- strana 6 -

Otec Pio o mši svaté
- strana 7 -

**Blahoslavený
Karel Leisner**
Galerie svatých kněží
- strana 8 -

**Svatý František
obrací heretiky (10)**
- strana 10 -

O skandálech jinak
Milan Glaser SJ,
Česká sekce
Vatikánského rozhlasu
- strana 11 -



Ikona zobrazující sv. Františka z Assisi v mystickém okamžiku sjednocení s trpícím Ježíšem

Minulý týden jsem hovořil o životě a osobnosti svatého Bonaventury z Bagnoreggia. Dnes dopoledne bych chtěl pokračovat v jeho prezentaci a zastavit se u části jeho literárního díla a nauky.

Nezdravý spiritualismus

Jak jsem již řekl, svatý Bonaventura mezi různými zásluhami interpretoval autenticky a věrně postavu svatého Františka z Assisi, kterého s velkou láskou uctíval a studoval. V době svatého Bonaventury měl zvláště jeden proud menších bratří zvaných „spirituální“ za to, že se svatým Františkem byla zahájena zcela nová fáze dějin, že se objevilo „věčné evangelium“, o kterém mluví Apokalypsa a které nahrazuje Nový zákon. Tato skupina tvrdila, že církev vyčerpala svou historickou roli a na její místo nastupuje charismatické spole-

Dílo svatého Bonaventury

čenství svobodných lidí vnitřně vedených Duchem, tzv. „spiritualističtí františkáni“. Smýšlení této skupiny františkánů vzniklo na základě spisů cisterciáckého opata Jáchyma z Fiore, který zemřel roku 1202. Ve svých dílech mluvil o trinitárním rytmu dějin. Pokládal Starý zákon za dobu Otce, a po ní následuje doba Syna, doba církve. Je prý třeba očekávat ještě třetí dobu, dobu Ducha Svatého. Celé dějiny byly takto interpretovány jako dějiny pokroku: od přísnosti Starého zákona k relativní svobodě doby Syna v církvi až k plné svobodě Božích dětí v periodě Ducha Svatého, která by měla být také konečně obdobím míru mezi lidmi, smíření mezi národy a náboženstvími. Jáchym z Fiore probudil naději, že nová doba přišla spolu s novým mnišstvím.

Tak je pochopitelné, že jedna skupina františkánů si myslela, že ve svatém Františku z Assisi poznávají iniciátora nové doby a v jeho řádu společenství nové epochy – společenství Ducha Svatého, které nechalo za sebou hierarchickou církev, aby zahájilo novou církev Ducha, která nemá vazbu na staré struktury.

Bylo zde tedy velké nebezpečí nepochopení poselství svatého Františka, jeho pokorné věrnosti evangeliu a Církvi, a takové zkreslení s sebou neslo bludnou vizi křesťanství vůbec.

Teologie dějin

Svatý Bonaventura, který se v roce 1257 stal generálním ministrem řádu františkánů, stanul před velkým napětím uvnitř samotného řádu právě kvůli zmíněnému proudu „spiritualistic-

kých františkánů“, který se odvolával na Jáchyma z Fiore. Právě jako odpověď této skupině k obnově jednoty řádu studoval svatý Bonaventura pečlivě autentické spisy Jáchyma z Fiore a ty, které se mu připisovaly, a veden nutností představit korektně postavu a poselství svého milovaného svatého Františka, chtěl vyložit správnou vizi teologie dějin. Svatý Bonaventura rozebral tento problém právě ve svém posledním díle, ve sbírce přednášek pro mnichy z dob pařížského studia, která zůstala nedokončena a dostala se k nám v prepisech posluchačů pod titulem *Hexaëmeron*, tj. alegorické vysvětlení dnů stvoření. Církevní Otcové pokládali šest nebo sedm dní vyprávění o stvoření za prorocství dějin světa a lidstva. Sedm dní představovalo sedm historických period interpretovaných později jako sedm tisíciletí. S Kristem jsme vstoupili do posledního, tj. šestého období dějin, po kterém by měl následovat velký Boží sábat. Svatý Bonaventura předpokládá tuto dějinnou interpretaci ve vztahu ke dnům stvoření, ale způsobem velmi svobodným a novátorským. Pro něho dva fenomény jeho doby vyžadují novou interpretaci průběhu dějin.

První: Postava svatého Františka, muže zcela spojeného s Kristem až ke společenství stigmat, takřka druhého Krista, a se svatým Františkem nové – jím vytvořené – společenství odlišné od dosud známého mnišství.

Druhý: Postoj Jáchyma z Fiore, který hlásal nové mnišství a zcela novou historickou periodu, která jde mimo zjevení Nového zákona, vyžaduje odpověď.

Generální ministr řádu františkánů svatý Bonaventura ihned viděl, že podle spirituální koncepce inspirované Jáchymem z Fiore by řád nebylo možno řídit, ale logicky by směřoval k anarchii. Z toho plynuly pro něho dva důsledky:

děni jako náš Pán, musíme se také jako náš Pán zachovat. Máme k takovému zamyšlení ve Svatém týdnu zvláště vhodnou příležitost. Pán věděl dobře, jak se jeho vyvolení zachovají, ale nepřestal je milovat.

V kritické situaci se apoštolové zachovali zbaběle. Bližší zprávy pak máme jen o třech z nich, ale ti stojí za povšimnutí: Jsou to Jan, Petr a Jidáš. Jan zosobňuje ty, kteří jako Pánovi vyvolení, čistí a svatí, budou až do skonání časů zosobňovat a zpřítomňovat Ježíše v jeho oběti, smrti a zmrtychvstání.

Petr a Jidáš se naopak proti svému Pánu a Mistru těžce provinili, ale je mezi nimi podstatný rozdíl, který si musíme dobře uvědomit. Petr, protože miloval svého Pána, chtěl mu být co nejbliže a odvážil se vstoupit do nebezpečného a nepřátelského prostředí. Přecenil přitom své síly. Ve chvíli, kdy měl přiznat svou příslušnost k Ježíši z Nazareta, zděsil se možných důsled-

Pokračování na str. 4

Editorial

Od chvíle, kdy se hlavou katolické církve stal bavorský Němec Josef Ratzinger, bylo zcela zřejmé, že se v jeho vlasti nebude opakovat to, co se dělo ve vlasti Karola Wojtyły, ale že musí počítat spíše s podobnou situací, jakou zažil Ježíš Nazaretský v Nazaretě: žádný prorok není vítán ve své otčině. Odpůrci všeho druhu čekají od počátku na každou příležitost, kdy si budou moci na německém papeži zchladit žáhu. Jen si vzpomněme na německé reakce na motu proprio *Summorum pontificum* a na zrušení exkomunikace čtyř biskupů Kněžského bratrstva svatého Pia X. V žádné jiné zemi nebyla palba tak intenzivní jako právě v Německu. Ale obě tyto příležitosti byly tak říkajíc pakatel proti tomu, jakou zbraň dostali nepřátelé do rukou, když propukly i v této zemi sexuální skandály. Útoky jsou tak nevy-

bíravé, drzé a bezohledné, že to zaráží slušné lidi i v řadách těch, kteří nejsou katolické církvi nijak nakloněni. Těchto podnětů se samozřejmě chápou proticírkevní kruhy i sousedních zemích včetně Česka. Mediální palba je skutečně nevybíravá, vystřelované polopравdy a pomluvy tak soustředěné a vystupňované, že na ně není možno ani přiměřeně reagovat. Křesťané se mohou právem cítit zmateni, pohoršeni, rozhořčeni, ale především zahanbeni. Církev se ocitla doslova na pranýři a na celé věci je nejsmutnější a nejtragičtější to, že její první a bezpodmínečnou reakcí musí být přiznání: *Mea culpa*. Spíše než menšina provinilých je však napadána i zdrcující většina nevinných, kterým tato situace působí hlubokou bolest. Leckdo si přitom vzpomene na Mistra slova: *Jestliže mne nenáviděli, i vás budou nenávidět*. Ale máme-li se cítit nenávi-

Na smrt vedený Beránek

Zamyšlení ke vstupu do Svatého týdne

Budou-li tito mlčet, kamení bude volat.

Ježíš pokračuje v pouti do Jeruzaléma. Připoj se k jeho družině. Cestou opakovaně předpovídal, že tentokrát ho ve městě čeká ponížení, utrpení, kříž a smrt. Ale učedníci tomu stále nechtějí uvěřit, protože žijí ve svých vlastních, úplně odlišných představách o Božím království. Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl oprostit se ode všeho, co brání poznávat Boží plány.

Jsmo na úpatí Olivové hory. Pán se zastavuje. Z jeho chování je zřejmé, že chystá něco mimořádného. Ten, který předpovídal, co se stane v Jeruzalémě, dosvědčí nevěřícím učedníkům, že skutečně velmi dobře ví, co se v nejbližší době stane. Případ s oslátkem to jasně dokazuje.

Ale učedníci přijímají i tuto příležitost v duchu svého smýšlení. Zdá se jim naopak, že právě nyní nastává ta chvíle, na kterou již dlouho čekají. Ne nadarmo předpověděl prorok: *Tvůj král přichází k tobě tichý na oslátku*. Teď konečně budou moci vstoupit do Jeruzaléma slavně po boku Mesiáše. Sotva spatří oslátko, udělají všechno, aby je vystrojili pro svého Krále. A opravdu, Pán se tomu tentokrát nijak nebrání. A tak není divu, že se v učednicích probouzí radostné nadšení a každým okamžikem roste. Tato slavnostní nálada se šíří jako lavina. Čím více se blíží k městské bráně, tím více roste zástup, který se k nim připojuje: je to průvod vskutku královský. A Pán nejenže mesiášské pocty neodmítá, ale dokonce se učedníků před pohoršenými farizeji zastane.

Až dosud se úzkostlivě vyhýbal každé situaci, kdykoliv ho lidé chtěli provolat králem⁽¹⁾. Utrpení předpovídal opakovaně, ale o takovém slavném vjezdu neřekl nikdy ani slova: změnila se situace, nebo změnil Ježíš své smýšlení?

Nadešel čas, kdy se již Syn člověka nemůže nepřihlásit ke svému poslání Mesiáše, neboť nadešel ten vytožený čas, kdy své poslání do důsledku naplní. K jeho skutečné oslavě však nestačí oslátko, ratolesti a radostná volání. Ježíš přišel *svrhnout na zem oheň, a jak si přeje, aby už vzplanul*⁽²⁾. Jeho sláva vzejde teprve *ze křtu, do kterého má být ponořen*⁽³⁾. Aby mohl *vejít do své slávy, musí Syn člověka trpět*⁽⁴⁾. Dnešní Hosana je pouhým nástupem k tragickému zvratu v největším dějinném dramatu, které se netýká jen tohoto Ježíše z Nazareta, tohoto města, tohoto národa, které se netýká pouze této země. Za celým nadcházejícím ostudným procesem, mučením a popravou Syna člověka nestojí jen lidská zbabělost, pod-

lost, krutost a pýcha. To všechno budou jen vnější kulisy krutějšího dramatu, které se odehrává v samém Srdci Boží Trojice. Syn Boží se proslaví bezpodmínečnou poslušností lásky k Otci, který miluje člověka. V tomto duchu prožijete zprávu o jeho umučení.

V tomto nejposvátnějším týdnu budeš svědkem, jakým způsobem chce Bůh napravit to, co způsobila lidská neposlušnost: stane se tak nejsvětější poslušností jeho Syna. Co však ukládá Otec svému Synu? *Hospodinu se zalíbilo zdržet ho utrpením. Uvalil na něho vinu nás všech, pro zločin svého lidu bude ubit k smrti. On ponese naše utrpení a obtíží se našimi bolestmi. Nikdo se nepostará o jeho právo*⁽⁵⁾.

Uvaž přitom, že taktó odsouzený Syn je jedné podstaty s Otcem. Za všim jeho nadcházejícím, smrti končícím utrpením, které samo o sobě překračuje všechno pomyslení, stojí jiné, ještě hlubší, nekonečné utrpení nejdobrotivějšího Otce. Stojíme před mystériem, v němž Bůh uchystal utrpení sám sobě, neboť místo člověka odsuzuje sám sebe, *aby krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dvanáctého hříchu*⁽⁶⁾. Bůh, Původce života, obětuje svůj vlastní život, *nikdo mu ho nebere, ON sám jej dává*⁽⁷⁾.

Možná, že bys našel lidi, jejichž tělesné utrpení bylo větší než utrpení Ježíšovo. Ale jen Ježíše vydává na smrt jeho milující Otec, který dříve, než tak rozhodl, sečetl všechny jeho vzdechy, všechny jeho rány, aby všechno to, co Ježíš vytrpí na svém těle, vytrpěl sám ve svém otcovském Srdci.

Toto poslušně přijaté utrpení je proto pro Ježíše o to krutější a nekonečně bolestnější, že je nepřijímá od bezcitných katanů a mučitelů, ale z ruky svého milujícího Otce. Tou nejbolestnější smrtí, která čeká Ježíše žijícího z Otcovy lásky, bude hodina, kdy ho Otec zůstaví ve stavu úplné opuštěnosti, zbaveného vši jeho lásky. Netrpí přitom stejnou měrou i Otcovo Srdce? Je možno si vůbec představit bolest Otce, před jehož tváří snáší jeho milované Dítě nejen tělesná muka, ale smrt lásky v úplné opuštěnosti? To tedy bude skutečný zdroj Otcovy i Synovy slávy, proto je jediným Spasitelem, mimo něhož není spásy, Beránkem, který byl za nás obětován, když jako první z lidí stane před soudem Nejvyššího, aby byl odsouzen místo nás. *Kdo se bojíte Pána, chvalte ho, slavte ho všichni z Jakubova potomstva*⁽⁸⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 6,15; ⁽²⁾ Lk 12,49; ⁽³⁾ tamt. 50

⁽⁴⁾ srov. Lk 24,26; ⁽⁵⁾ srov. Iz 53;

⁽⁶⁾ velikonoční chvalozpěv; ⁽⁷⁾ srov. Jan 10,28;

⁽⁸⁾ resp. žalm 22

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá zádá jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou.

Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - Lk 22,14-23,56
(pasíje)

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU NA BŘEZEN 2010

Všeobecný: Aby trvalá úcta, tolerance a dialog mezi věřícími všech náboženství překonávaly každé pokušení k fundamentalismu a extremismu.

Misijní: Aby Duch Svatý povzbuzoval pronásledované křesťany k vytrvalosti, s níž by věrně svědčili o Boží lásce k celému lidskému rodu.

Úmysl našich biskupů: Aby církev v každém věřícím vnášela ducha pravdivé naděje a přesvědčivé radosti do společnosti zmítané nejistotami.

ků a třikrát po sobě svého Pána zapřel. Ale vzápětí mu kohout připomněl Pánova slova. Vyšel ven a hořce plakal. Pánova smrt mu byla ku povstání.

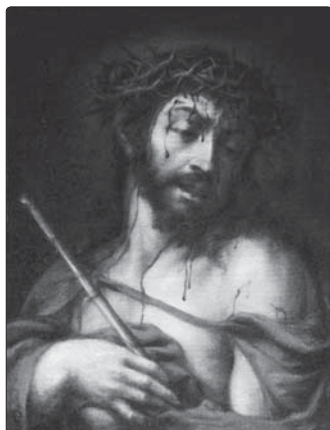
Jinak se vedlo Jidášovi. Co způsobilo Jidášův tragický pád? Jidáš nebyl tak jako Petr zaskočen a překvapen situací, která by ho vystavila nečekané tísní. On si svůj čin předsevzal a naplánoval ničím neohrožován, sám, přímo v Ježíšově společnosti promýšlel, jak uskutečnit svůj podlý záměr k zajištění osobního uspokojení a prospěchu. Osnoval chladnokrevně, jak to udělat, aby dosáhl cíle, a zneužil k tomu svého vyvoleného postavení a znalostí o svém Mistru. Sám tak zcela svobodně otevřel postupně své srdce ďáblu. Podaná skýva při Poslední večeři měla být pro něho posledním varováním. Bylo to vstřícné gesto milujícího Hostitele, Spasitele, gesto úcty a výraz přátelství. Ale Jidáš toto gesto neoceníl a nepřijal, jeho srdce je již zahaleno do ďáblovy mlhy. Po tomto rozhodnutí vešel do něho ďábel, který už dále bude řídit všechny jeho další kroky, a ty vyvrcholí tím nejhorším způsobem: zrádcovským políbením. To je hodina temnoty: velký ďáblův nápad a triumf, jak ponížít Syna člověka – gesto, které je výrazem nejvyššího přátelství a lásky, změnil v gesto zášti a definitivního odmítnutí, které samotnou zradu ještě více umocňuje: to, co nejvíce a nejbolestněji zranilo Ježíšovo Srdce, je právě tento nejkruťější výsměch tváří v tvář Lásece.

Po dosažení svého cíle ďábel svou mlhu rozhrne a post factum odhaluje své oběti hrůznost jejího činu: představuje je tak zdrcujícím způsobem, že Jidáš už ani nevidí jediné spásné východisko, ačkoliv se na základě všeho toho, co Jidáš po Ježíšově boku zažil a slyšel, tak výrazně nabízelo. Zrádce šel a osídlem se oběsil. Ježíšova smrt mu byla k pádu. Je to velké varování!

Pokračování na str. 13

Pojdme do zahrady růží, které rozkvetly ve svatý Velký pátek. **Tou nejkrásnější růží je sám náš Pán Ježíš Kristus.**

Tato růže byla dlouho zavřená v pupenu. Proto tato růže nerozkvetla v chladné noci Starého zákona, dokud nepřišla plnost času. Pak rozkvetla skrze Ducha Svatého a kvetla líbezně celé léto. Po všechny dny svého života nás milovala a naplňovala vším dobrodiním.



Pomysli, kdo je ten, který nás tak miloval – kdo jsou ti, které miloval – jak velká je jeho láska – proč nás tak miloval!

Budeš-li správně rozjímat, najdeš Milosrdného, zázračně Milujícího, který je dokonalý a není mu rovného.

Růže má mnoho listů. Přítom uvažuj: Toto je mnohonásobně planoucí láska naší krásné růže Ježíše.

Kolik ran přijal za naše hříchy!

Každá rána a každá kapka krve měla by pro tebe být jasný plátek Růže!

Růže má uvnitř mnoho semenek. Přítom rozjímej o vnitřní lásce milostiplné Kristovy duše k nám – o jeho větší lásce k jediné duši, než jakou mohou všechny duše opětovat.

Proto říká Pán:

„Věčnou láskou jsem tě miloval. Proto jsem tě přitáhl k sobě! I kdyby matka zapomněla na své dítě, já na tebe nikdy nezapomenu!“

Pohled' na krásný růžový Keř Ježíše, jak líbezně kvete!

Růže, které vykvetly ze svatých ran

Rozjímání z knihy „Duchovní máj“
od Štěpána Fridilinga OFM († 1498)

Pohled' na svatou Hlavu, na které rozkvetl celý věnec růží, pohled' na korunu z ostrých trnů, kterou nese, aby nám zasloužil korunu věčné blaženosti.

Růžička z očí a Kristových úst

Růžička z očí: Pohled', jak z jasných zářících očí vyrůstají něžné růžičky, jak se Ježíš láskyplně díval na všechny lidi. Zářící jsou slzy, které z lásky k nám proléval.

Růžičky z uší, které s láskou naslouchaly ubohým hříšníkům.

Růžička z jeho úst: nespočet krásných růží roste z jeho úst, z nichž vycházejí hlasitá slova lásky.

Pak pospěš do zahrady Getsemanské: Najdeš tu tolik růží, kolik krvavých kapek vytrysklo z jeho čela.

Jdi do domu Annáše a Kaifáše, do domu Piláta: Zde najdeš bodající trny, jsou zde rány, úderky. Kolik kapek krve přitom náš Pán prolil, tolik růží!

Uvědom si, tvůj Milovaný zaplakal u sloupu: kolik ran, tolik růží!

Pospěš pak do zahrady na Kalvárii: Zde vyrůstá pět nejkrás-



nějších růží uprostřed nesčetných trnů.

Rozumí se tím pět ran tvého Vykupitele.

Pohled' na ránu v pravé ruce – celá krvavě rudá. Zde nám vykvetla růže ku prospěchu nás všech.

Pohled' na vznešenou růží levé ruky – zde nám roste blaho, které nám daroval a daruje ve svých milostech.

Pohled' na ránu pravé nohy – růže, ze které roste odpuštění všech hříchů.

Pohled' na ránu levé nohy, ze které roste vznešená růže, která mění Otcovu spravedlnost v otcovské milosrdenství.

S velkou zbožností a touhou hled' na další širokou a hlubokou ránu jeho milujícího Srdce!

Zde teprve vzešla pravá růže!

Těchto pět růží ti musí být dražších než všechny poklady světa.

Ony těší v utrpení.

Jejich vůně osvěžuje.

Zažeň od sebe všechn smutek a trudnomyslnost, abys mohl v těchto růžích najít větší útěchu než u všech lidí tohoto světa.

Ježíšovy růže lásky máme vsude nosit ve svém srdci.

Kdo si uloží růže božské lásky do svého srdce, tomu provoní všechny myšlenky, slova a skutky a budou blahodárně působit i na jeho bližní.

Chceš-li přijmout Nejsvětější svátost důstojně, máš nasypat na cestu růže lásky, aby Bůh měl přednost přede všemi tvory.

Měj přede všemi věcmi zalíbení v růžích, které vzrostly z nevinného Kristova utrpení!

Můj Pane Ježíši, Ty mě miluješ více než sebe. Zemřel jsi pro mě. Proto prahnu oplácet Ti láskou navěky.

Dienst am Glauben 2/2008

Víra v ukřižovaného Ježíše

„Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Protože Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, nýbrž aby byl svět skrze něho spasen“ (Jan 3,26).

Tato láska se projevila v životě a utrpení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Našla také uchvacující výraz v jeho věrném služebníkovi, svatém Františku z Assisi.

Láska svatého Františka k ukřižovanému Spasiteli

Jednoho dne, když mladý František šel kolem kostela svatého Damiána, pocítil vnitřní volání, aby vstoupil dovnitř a pomodlil se zde. Učinil to a modlil se vnitřně před obrazem Ukřižovaného. Tu se z kříže ozval vlídný a dobrotivý hlas: „Františku, nevidíš, jak se můj dům rozpadá? Jdi a znovu ho obnov!“

V modlitbě a úžasu řekl: „Rád to udělám, Pane!“ Myslel si totiž, že se jedná o kostelík svatého Damiána, jehož zdi poznamenané stářím hrozily zřícením. Ale naplnila ho velká radost a obdivuhodné světlo, kterého se mu dostalo, když přijal do svého srdce Ukřižovaného, který k němu promluvil.

Od té hodiny bylo jeho srdce hluboce dojata při pomýšlení na utrpení našeho Pána. Jeho rány nesl ihned ve svém srdci, i když se na jeho těle staly viditelné až později.

Krátce nato, co k němu Ukřižovaný tak úchvatně promluvil, šel svatý František po cestě nedaleko kostela Panny Marie od Andělů. Tu ho potkal jeden důvěrný přítel a v obavě, že světcí snad něco schází, se ho zeptal: „Co je ti, Františku?“ – Ale František odpověděl: „Měl bych právě, aniž bych se styděl, jít celým světem a oplakávat utrpení mého Pána.“

Oheň lásky k Bohu a horoucí soucítí s bolestmi Ježíše Krista učinily z Františka pěvce opojeného Křížem. To, co vytrysklo v jeho srdci jako z božské studny, to nechal přetékat v opojných verších ze svých rtů. Pak vzal dokonce kus dřeva jako housle do levé ruky a do pravé jiný kus jako smyčec a hrál píseň svého srdce, které při pomýšlení na Pána nebylo schopné mlčet. Pokaždé mu vytryskly slzy, až hodil na zem nástroj a pak sám sebe a vzdychal bolestí, protože jeho láska ho ukřižovala.

Z lásky k Ukřižovanému přijímal František s trpělivostí každou bolest. „Ten blažený otec byl stále přibit na kříži, nevyhýbal se utrpení, jen když mohl plnit vůli Boží. A protože nosil ve svém srdci tak obdivuhodnou lásku k Ježíši, a to ukřižovanému, proto byl také ozdoben znamením Kříže a mohl ve zkratce patřit na jeho nevslovnou slávu.“ (Celano)

Tomáš Celano řekl o svatém Františku: „Probudilo se v něm vědomé úsilí nosit ve svém srd-



Sebastiano Ricci: Ježíšova modlitba v Getsemanské zahradě

Neděle Božího milosrdenství



5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako neděle Božího milosrdenství (letos 11. dubna). Pán Ježíš totiž obdařil tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek. Nověna spočívá v modlitbě korunky k Božimu milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božimu milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret*, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božimu milosrdenství.

Více o dalších milostech a příslibech, text nověny a korunky k Božimu milosrdenství najdeme v brožurce JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! (vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. v roce 2007, brož., A6, 64 stran, 39 Kč). Deník sv. Faustyny, psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše, vyšel v češtině pod názvem DENÍČEK (vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2001, váz., 120x185 mm, 672 stran, 399 Kč).

* lze najít na www.vatican.va/roman_curia/tribunals/apost_penit/



ci Ježíše.“ A tato opravdová láska „proměnila milujícího v jeho podobiznu“. Tak nám životopisec ukazuje cestu k sjednocení s ukřižovaným Ježíšem: I v nás se musí probudit vědomé úsilí nosit Ježíše ve svém srdci. Dě-

je se tak skrze lásku. Abychom mohli milovat jen to, co je skutečně hodné lásky, musíme v sobě prohlubovat rozjímání o trpícím, kříž nesoucím a umírajícím Spasiteli.

Děje se tak rozjímáním o ukřižovaném Spasiteli, zvláště v bolestném růženci:

„Svatá Matko Krista Pána, dej, ať každá jeho rána zaryje se v duši mou“; úsilím snášet všechno s láskou a trpělivostí:

„Kristus trpěl za vás a dal vám příklad, abyste kráčeli v jeho šlépějích“ (1 Petr 2,21).

František si stěžuje: „Láska není milována!“

Pomáhejme, aby byla milována! Především modlitbou a věrností, následováním svatého Františka a šířením úcty k němu.

Dienst am Glauben 4/2009

Otcova plodnost se sděluje v lásce a čistotě. Já jsem byl zplozen z podstaty lásky a čistoty. I člověka stvořil Bůh z podstaty lásky a čistoty, protože Bůh může dát jen sám sebe, tedy to, co je podstatou jeho bytí: láska a čistota.

Člověk deformoval tuto lásku a otrávil tuto čistotu. Sestoupil jsem na zem, abych znovu uzdravil a vymazal skvrnu, kterou způsobil lásce a čistotě, a abych tak člověka obnovil skrze vtělení Slova v Marii, abych obnovil kvality jeho přirozeného a božského charakteru. Znovu jsem vylil na svět lásku a čistotu, čistotu a lásku.

Ale více než ostatní lidé přijali v lůně Otce a v lůně Marie moji kněží a duše určené ke kněžskému povolání tutéž vznešenou podstatu lásky a čistoty. Taková je podstata kněze, zčásti taková jako u Boha, který se vtělil, takový rys v něm zůstává nesmazatelný, i když se snaží ho smazat.

Na dně duše každého kněze totiž existuje tento plamen, tento oheň božské lásky, který se nepodaří zhasit ani hříchu. Snaží se ho uhasit, pokrývá ho popelem a snaží se, aby zmizel, aby ho zničil bahnem a svými zločiny. Nikoliv, nikdy nemůže vymazat ani uhasit ze své duše tento charakter, který mu vtiskl Duch Svatý při jeho kněžském svěcení.

Důkazem toho je, že jakmile kněz uvažuje, vstoupí do sebe, medituje, uvědomuje si a vrací se ke svým krokům, ihned v něm znovu zazáří světlo čistoty a oheň lásky, které zhasila nevěrnost.

Tyto dvě ctnosti budou předmětem bolestných a naléhavých výčitek svědomí: zhrzená, zapomenutá a pošlapaná Boží láska a čistota, která křičí, která silně nařiká v jeho srdci, aby ji znovu nabyl, očistil, chránil a spasil.

Tyto dvě ctnosti formují, tak říkajíc, kněžské povolání. Tyto dvě zvláštnosti, které mají svůj původ v Otci a v Marii, od okamžiku, kdy skrze dílo Ducha Svatého se v Ní Slovo stalo tě-

Pán Ježíš o svých kněžích

LÁSKA A ČISTOTA FORMUJÍ KNĚŽSKÉ POVOLÁNÍ

lem, nosí je kněžská duše v sobě. Kněžské povolání se rodí a rozvíjí z podstaty lásky a čistoty.

Podstatou jeho bytosti se stávají tato znamení, která nepřistoupí na to, aby neměla na něho svůj vliv, a to i kdyby chtěl. I když se jim chce vymknout, stále se vrací a dávají mu pocítit svou přítomnost a připomínají mu při jeho poblouzněních a jeho tiché touze, že je zrozen pro nebe, nikoliv pro zem; že se nesmí poskvřňovat bahnem světa, že má pohrdat vším, co je pomíjivé a co otravuje, že jediná láska, na kterou může aspirovat, je láska božská, láska svatá, že jí musí cenit nade všechny pozemské lásky, i ty legitimní. Tak ho volá podnět Ducha Svatého, přitahuje ho a nedopřává mu pokoje, dokud není obnovena na jeho čele a na jeho ruku svatá pečeť jeho kněžského svěcení, která ho pozvedá nade všechny tvory, která mu dává vznešenost a zbožšťuje ho...



Kněz, který odpovídá svému povolání, musí být celý láska a čistota: těmi již reálně je. Tyto zvláštnosti, které jsou v něm potenciálně již od samého začátku, má moc a povinnost rozvíjet: božskou lásku skrze Ducha Svatého a čistotu skrze Marii, která mu ji dává spolu s kněžským povoláním a rodí ho současně se Slovem, věčným Veleknězem.

Jestliže kněz správně uvažuje, musí tyto dva prvky určovat

jeho život v jeho plném rozvoji: čistota duše, těla, konání, úmyslů; čistota vnější, čistota vnitřní, čistota, když je sám a když je ve společnosti, v noci i ve dne.

Čistota musí být v jeho myšlenkách, ve slovech, v činech, ve službě, v konání, v rozhovorech, a musí jí navíc sdělovat a bránit ve světě s příjemnou vůní Ježíše Krista. Musí rozdávat lásku, lásku, která všechno přikrývá a všechno proniká a všemu dává vůni, božskou lásku, která dává jeho duši planout a pozvedá ji ze země nade všechno, co není Bůh.

Je to láska, která je horlivostí pro všechny duše, láska velkodušná v obětech, láska pokorná ve svých vztazích k Bohu a k duším, láska, která je pramenem jednoty, láska univerzální, která zapomíná na sebe a tvoří intimní jednotu se Mnou.

Je to láska k mému Otci až do té míry, že ho miluje stejnou láskou, jakou On miluje sebe, tedy Duchem Svatým.

Je evidentní, že Boží Duch je Boží Láska a že každá svatá láska pochází od Ducha Svatého. Ale kněz musí umět milovat touto vznešenou láskou mého Otce a tímto Duchem lásky všechny duše. Dokonalý kněz je kněz impregnovaný touto láskou.

Ale docházíme k mému obvyklému závěru. Jak se vyplatí knězi toto poslání čistoty a lásky, na kterém spočívá jeho povolání? Jak se rozvíjejí tyto svaté dispozice, které tvoří podstatu jeho povolání? Jak dospěje kněz k vrcholu, k cíli všech záměrů, které s ním Bůh má?

Skrze přetvoření ve Mne, které opevní jeho lidskou slabost mojí božskou všemohoucností; které dá soudržnost podstatě jeho čistoty a lásky, samé o sobě křehké a choulostivé, protože je lidská, skrze podstatu mojí lásky a čistoty, která jí učiní



Conchita de Armida

silnou a přivede ji k jejímu dokonalému rozvoji.

Abý kněz mohl realizovat své povolání, je nezbytné jeho přetvoření ve Mne, skrze něž se všechno stane snadné, protože způsobí, že v něm poroste onen božský žár a ona Mariina čistota mu dá všechn její lesk.

Nejdříve jsem jí dal Já, ale Ona mi dala všechno, co měla a čím byla, a byla vždy láska a čistota.

Když budou moji kněží plně láska a čistota, změní svět a bude konec se sexualitou, která ho zachvátila a která prosákla duše.

Naléhej, aby v mé Církví povstali četní a většinu tvořící, očištění moji kněží přetvoření v Toho, který je Láska a Čistota ve svých dvou přirozenostech; v Církví je nezbytné toto nové úsilí, aby se Duch Svatý utkal s materií, nadpřirozené s tímto světem zmaterializovaných duší, které v sobě uhasily božský oheň.

Je nutné, aby moje Církev povstala mladá, svěží, tak jako je jí vždy, s legií přetvořených kněží, intimně spojených se svými pastýři a zcela ponořených v oné jednotě Trojice, kterou jsem žádal od mého Otce, aby mi ji v tomto úsilí své nekonečné lásky vůči Synu, vůči Mně, Bohu-Člověku poskytl: to znamená, aby kněží byli jedno se Mnou a s Ním, skrze jejich přetvoření ve Mne. Já v nich, Otec a Duch Svatý ve Mně, aby vše tvořilo jednu jedinou jednotu.

Je samozřejmé, že jsem po tom vždy toužil a že kněží měli vždy povinnost toho dosáhnout. Ale nyní nové úsilí spočívá v novém vylití milostí, které jsem připraven, a dokonce horoucně toužím vylít do srdcí těch kněží,

kteří jsou připraveni mi naslouchat a jsou otevřeni přijmout je svobodně, spontánně a s láskou (CC 51,1-10).

Kněz rozdává bohatství Nebe

Všechny svátosti očišťují, protože mají v sobě božský prvek: mají moji Krev, mají nic menšího než živou, tlukoucí přítomnost Trojice; všechny oplývají zvláštním způsobem Duchem Svatým. Otcem, který oplodňuje, Synem, který vykupuje, Duchem, který posvěcuje. A kněží, kteří udělují tyto svátosti, musí být bez viny, protože posluhují poklady Nebes tělům a duším; kladou moji božskou pečeť do srdcí, obmývají mou krví, dávají účinnou pomoc milosti těm, kteří je přijímají.

Chtěl bych, aby kněží – každý z nich – když udělují svátosti, byli si vědomi své role; a to tím spíše biskupové, kterým je vyhrazeno biřmování a svatá svěcení.

Ať každý kněz předem uvažuje o tom, co má udělit, totiž o duchovním bohatství Nebes; kéž se nikdy nedotýká toho, co je svaté, rukama a srdcem, které svaté nejsou.

Nechci úzkostlivost, která působí v duši zlo, která brání milosti, žádám jen, aby při udělování svátostí dbali správnosti a čistoty.

Faráři, kaplani a všichni ti, kteří udělují duším božské věci, mají povinnost být zbožštěni, protože představují Mne.

Vždy toho mohou dosáhnout, nebo vykonat úkon lítosti a kajivosti; protože v Církvi mají vždy prostředky k očištění.

I všední hříchy Mě urážejí a pro jemnocit vůči Mně mají se dotýkat toho, co je čisté, úplně očištění. V Církvi mají mnoho prostředků k očištění.

V mé Církvi má všechno inspirovat k čistotě a dýchat čistotou, světlem. Všechno to, co není světlo, není Bůh, protože Bůh je světlo a jeho odlesk v Církvi a v duších je jasnost a čistota. Všechno, co není čisté, je satanské, protože Zlý je opak světla, proto v něm a v těch, kteří jsou

jeho, je všechno dvojakost, temnota a tma.

Moje Církve je světlo a duše, které jsou moje, mají být ze světla, z jasnosti, průzračnosti, jakou jsem Já, z průzračnosti nebe.

Všechno, co je z temnot, není moje, všechno, co není prosté, není moje, protože Já jsem nejvyšší prostota, a moje nauka povstává z jednoty, je celá čistá a hledá vždy to, aby ve mně sjednotila duše, učinila z nich jedno stádce a jednoho pastýře.

Je věci biskupů, aby bojovali o tuto jednotu tak nezbytnou pro moji službu; je jejich povinností velmi bdít nad tímto zvláštním problémem, ale především se modlit, posvěcovat, mít ducha odříkání, aby získali za každou cenu z nebe tuto milost. Když se jim podaří získat lásku, důvěru a učenlivost svých kněží, připraví mi velkou radost a zbaví mé Srdce mnoha trnů a bolestí.

Těto záležitosti musí věnovat více úsilí než každé jiné: přitahovat ... sjednocovat ... probouzet důvěru s mateřskou vášní. Pak diecéze rozkvetou, přinesou plody svátosti, a toto je lék.

Chci soustředit pozornost na tyto body v Církvi; chci zabránit urážkám mého Otce, trestům pro národy, protože mno-



hé z těchto bodů jsou ovlivněny okolnostmi, které jako by nebyly důležité, a přece jsou.

Chci, aby v těch, kteří jsou moji, byla citlivost a jednota s jejich dušemi, které si vyvolilo a které miluje moje Srdce. Chci kněze, jaké potřebuje Církve a jaké jsem předpokládal ve svém Srdci (CC 49,171-179).

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008.
Přežil-lš-*

Otec Pio o mši svaté

Otče, co je pro vás mše svatá?

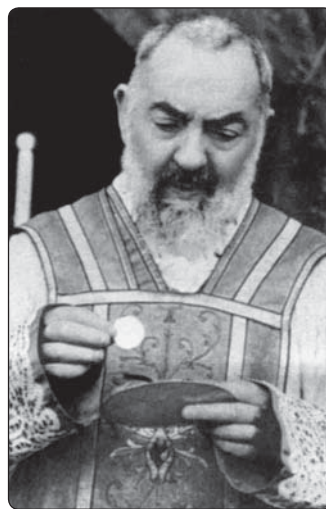
Účast na Ježíšově utrpení. Moje odpovědnost za svět se nedá s ničím porovnat.

Co musíme poznat na vaší mši svaté?

Celé utrpení na Kalvárii.

Otče, povězte mi, co trpíte při mši svaté?

Vše, co trpěl Ježíš, to trpím i já, i když ne stejně. Trpím bez své zásluhy, jen díky jeho dobrotě.



Ve kterém momentu mše svaté trpíte nejvíce?

Trpím vždy a ve vzrůstající míře.

Je určitý čas, kdy trpíte nejvíce?

Od proměňování do svatého přijímání.

Kdo vám stírá při mši svaté krev?

Nikdo.

Otče, zakoušíte při mši svaté trpkost žluče?

Ano, a velmi často.

Jste na oltáři přibit jako Ježíš na Kalvárii?

Jak se můžeš na něco takového ptát?

Jak to můžete vydržet?

Tak, jak to vydržel Ježíš na Kalvárii.

Otočili kati kříž, aby upevnili hřeby?

Ano, udělali to.

Upevňují tak hřeby i u vás?

Ano, a jak!

Trpíte žízní a Ježíšovou opuštěností?

Obyčejně po svatém přijímání.

Co je svaté přijímání?

Je plné milosrdenství. Úplné sjednocení. Můžete Ježíše poprosit, aby vám to dal pocítit.

Co dělá Ježíš při svatém přijímání?

Teší se ze svého stvoření.

Trpíte v době svatého přijímání?

Zde je vrchol.

Pokračuje toto utrpení i po svatém přijímání?

Ano, ale je to utrpení lásky.

Komu patřil poslední pohled umírajícího Spasitele?

Jeho Matce.

Umíráte při mši svaté i vy?

Ano, při svatém přijímání, ale mystickým způsobem.

Do jakých rukou jste vložen?

Do rukou svatého Františka.

Je Matka Boží přítomná při vaší mši svaté?

A myslíš, že matka se nestará o své dítě?

Jsou při mši svaté přítomni i andělé?

Ano, celé houfy.

Co dělají?

Klanějí se a milují.

Kdo stojí u vašeho oltáře nejblíže?

Celé nebe.

Jak je Bůh mší svatou oslaven?

Nekonečným způsobem.

Co máme dělat při mši svaté?

Spolupřít a milovat.

Otče, jak máme být přítomni mši svaté?

Jako nejsvětější Panna a zbožné ženy. Jako Jan při Poslední večeři a pod křížem.

Jaké dobrodiní získáváme, jestliže se účastníme mše svaté?

To se nedá vylicít. Poznáte to až v nebi.

Podle knihy Don Nello Castello: Così parlò Padre Pio

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Blahoslavený Karel Leisner

Karel Leisner se narodil 28. února 1915 v Rees ve Vestfálsku. V roce 1921 se rodina přestěhovala do Kleve. Je to rodina po předcích hluboce katolická, otec energický, matka vldná, klidná a smířlivá ovládá rodinu láskou. Karel nastupuje v roce 1927 do státního lycea. Je velmi dobrým a zvdavým žákem. Jeho zářivý úsměv si podmaňuje všechna srdce. Z podnětu katechety P. Waltera Vinnenberga zakládá jako výborný organizátor Sdružení mládeže svatého Wenera. Od roku 1928 píše duchovní deník. Sdružení pořádá cyklistické výlety, často v doprovodu katechety, a vrcholem každého dne je mše svatá. Karel se stává záhy odpovědným za hnutí katolické mládeže v celém okolí. Zajímá se i o občanský a politický život.

Již v mládí projevuje velkou zralost. Zarmucují ho vlastní hříchy, ale brzy nabývá klidu. Po jednom hříchu si zapsal: „Padl jsem ještě jednou, dost! Pryč s hříchem... Zůstaň klidný a zachovej odvahu i přes nenasytnost a žádostivost smyslů. Chci mít co nejvyšší úctu sám k sobě: jsem obraz trojjediného Boha. Musím v sobě obnovit rovnováhu mezi vůlí a jednáním.“ Karel není světec, který spadl z nebe. Vede tvrdý duchovní boj. Vytýčuje si heslo: kázeň, zbožnost, láska. V roce 1933 si zapsal: „Moje srdce se potulovalo tu a tam, dokud nespočinulo v Tobě, můj Bože! Ty, Pane, jsi rád, krásna a nejhlubší odpočinek. Ty dáváš pokoj, jaký svět dát nemůže... Bez lásky k Bohu a radosti v duši ničeho nedosáhnou. S Bohem mám v sobě všechno. Pane, dej mi sílu!“ Před nástupem do lycea koná v Schönstattu duchovní cvičení. Dává se věst Marii ke Kristu. Vykročil tak na cestu svatosti v důvěře v Boží prozřetelnost,

kteř se odevzdává jako dítě. Plní s láskou co nejdokonaleji své denní úkoly.

V lednu 1933 se vedení německého státu zmocnili nacisté. 2. června jsou rušeny všechny katolické organizace a jejich majetek je zabaven. Karel si zapsal: „Střety ve škole jsou stále tvrdší. Pranýřují nás jako katolické aktivisty, nepřátele státu. Na to jsme však hrdí. Zachovejme si v mládežnickém hnutí katolické učení.“ Velmi brzy ho začne sledovat gestapo. Snaží



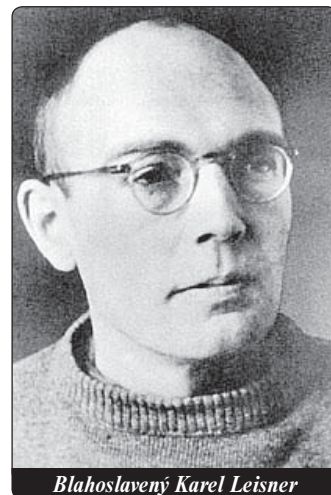
Karel Leisner se členy hnutí katolické mládeže

se být co nejrozdávnejší v řeči, aniž by ovšem skrýval svou katolickou víru a aniž by rezignoval na úkoly, které mu byly ve městě svěřeny. Usiluje o každodenní účast na mši svaté a svatém přijímání. Jako vzorného žáka nemohou ho nadřizení z lycea propustit. Maturuje s velmi dobrým prospěchem.

Po maturitě žije v samotě a řeší problém svého povolání. V prosinci 1933 se rozhodne pro kněžské povolání. Toto roz-

hodnutí ho velmi uklidnilo, ale bude muset podstoupit mnoho bojů. 5. května 1934 vstupuje v Münsteru do Boromea. Je to ústav přípravy studentů na kněžské povolání. Dva roky studuje v Münsteru filosofii a teologii. Biskup Clemens von Galen, později zvaný „Lev z Münsteru“ pro svůj statečný odpor vůči nacismu, ho jmenuje diecézním odpovědným pracovníkem pro katolickou mládež. Ta žije v prostředí nedůvěry a lhstejnosti. Diktátoři nejsou jedinými, kdo omezují svobodu. Jsou jimi i egoismus a konzumismus.

Roku 1934 v červnovém čísle měsíčníku pro mládež Karel napsal: „Musíme hořet láskou ke Kristu a pro každou lidskou bytost, a tím více pro bratry a sestry našeho německého národa. Zahodme do ohně všechnu nenávisť..., aby se z plamenů lásky pozvedlo německé srdce jako srdce velkého mocného národa, národa křesťansky sjednoceného v lásce a vzájemné úctě.“ O Velikonocích 1936 má Karel odejít na dva semestry do Freiburgu. Odtud vykoná pouť do Říma a je přijat na audienci u papeže Pia XI., který odsoudil ve svých encyklikách nacismus (Mít Brennender Sorge) i komunismus (Divini Redemptoris). Ve Freiburgu je ubytován u rodiny Ruby, kde má na starosti výuku devíti chlapců. Harmonický život této rodiny ho staví před otázku, zda není také povolán založit katolickou rodinu. Pociťuje rostoucí náklonnost k Alžbětě Rubyové, ale chová v sobě své tajemství, se kterým se dívka nesvěří. V jeho srdci se odehrává bolestná bitva mezi touhou po kněžství a po rodinném životě. Počátkem roku je přijat do semináře, ale jeho vnitřní boj ještě trvá. V červnu otevře své srdce Alžbětě, ale ta ho přesvědčuje, aby neopouštěl své kněžské



Blahoslavený Karel Leisner

povolání. 4. března 1939 ho biskup von Galen vysvětlí na jáhna.

Ale v tu dobu se přihlásila tuberkulóza. Karel je konsternován. „Musím se uzdravit!“ V sanatoriu Foresta Nera důsledně zachovává doporučení lékaře a jeho stav se zlepšil. Zdá se, že uzdravení je blízko. Ale v tu dobu propukne druhá světová válka.

9. listopadu se nezdaří v Mnichově atentát na Hitlera. Jeden jeho přítel v sanatoriu, který sdílí iluze mnoha Němců o „Třetí říši“, mu oznamuje tuto zprávu s velkou radostí. „Škoda,....“ odpoví Karel, který tuší velkou tragédii, jakou Vůdce způsobí. Leisner je udán a ještě téhož dne přemístěn do věznice ve Freiburgu. Pod lehkou příkrývkou ve studené a temné cele se třese zimou, cítí se opuštěný a odsouzený k nevyhnutelné smrti. Ale postupně nabývá jeho víra sílu a umožňuje mu přijmout tuto situaci. Pronáší své „staň se“, odpouští všem, kteří mu ublížili, a hledá posilu u Panny Marie a ve společenství svatých.

16. března 1940 je internován v Sachsenhausenu u Berlína. Jeho jméno je vymazáno: nyní má jen číslo 17520. S oholenou hlavou v trestaneckém oděvu nemá žádná lidská práva. V táboře vládne strach a nelidská práce, hlad a obavy z budoucnosti. Ale Karel oživen vnitřní radostí vyzaruje pro všechny optimismus. V prosinci 1940 na naléhání německého episkopátu nařídí Himmler přemístit

všechny církevní osoby do Dachau a zajistit jim o něco méně nelidské podmínky: tábor v Dachau u Mnichova projektovaný pro 8 000 vězňů jich nakonec pojme 50 000. Každým rokem jich umírá 15 000. Počet uvězněných kněží překračuje 2 600 a z toho jeden tisíc umírá na místě. Mají však jednu nesmírnou útěchu, možnost účastnit se mše svaté. Rok 1942 je tvrdý: třeskutá zima a deštivé jaro. Při dlouhých nástupech promokají vězni na kůži. Karlovo zdraví to nevydrží. V noci 15. března se dostaví chrlení krve. Je přemístěn na ošetrovnu, kde stráví dva měsíce. Vráti se tam ještě třikrát po krátkých pobytech na kněžských barácích.

Ošetrovna je předpokoj smrti, kde panuje neuvěřitelná tláčenice a mučivá beznadějí lidí určených k smrti. Suchý tuberkulózní kašel ho trápí ve dne v noci. Karel se utíká k Božskému Srdci Páně. Tak získává klid a sílu usmívat se při svatém přijímání, které mu přináší tajně každý den. Jakmile se může zvednout z pryčny, jde od jednoho nemocného k druhému a rozdává slova povzbuzení a útěchy a jeho úsměv osvěcuje lidská srdce. Brzy je znám jako „anděl útěchy“ a nemocní se mu svěřují se svými těžkostmi. Skrývá u sebe posvěcené hostie a jako jáhen je rozdává bratřím ve víře. Jeho přítomnost je zvláště posilující pro deportované Rusy, kterých je mnoho a které kosí smrt. Díky základům řeči mnohý z nich slyší poprvé o agonii Ježíše Krista, dobrou novinu o Otci, který je miluje a očekává.

Jako nemocný je Karel pokládán za „darmožrouta“ a ocitne se na seznamu osob určených do plynové komory. Dvěma kněžími se podaří vymazat ho z tohoto seznamu. „Každý den se obětují Panně Marii, sv. Matce. Ona mě obdivuhodně vedla po celé tři roky mého věznění.“ Počátkem roku 1943 propukne v táboře tyfus a vyžádá si 6000 obětí. Karel se epidemii vyhne, protože oddíl souchotinářů je izolován od ostatního tábora. 4. června napsal pří-

teli: „Když se dívám zpět, jsem velice vděčný Pánu a jeho svatě Matce. Kdybych naslouchal malému lidskému srdci, chtěl bych doufat, že se brzy vrátím a že se uvidíme. Ale Pán ví, co je třeba.“ V naprosto beznadějně situaci vyjadřuje hrdinskou myšlenku, „děkuje Bohu, že ho učinil podobným svému trpícímu Synu skrze tyto zkoušky“.

6. září 1944 dorazí do Dachau konvoj francouzských vězňů a mezi nimi je francouzský biskup Gabriel Piguet. Brzy se mezi vězni objeví otázka, proč by biskup nemohl vysvětit jáhna Karla na kněze? Karel na loži svého utrpení namítá: „Vysvěcen v Dachau? Nepředstavitelné! A pak, moje farnost má právo na moji primiční mši!“ Ale myšlenka se prohlubuje a 23. září žádá nemocný písemně svého biskupa o potřebnou autorizaci. Koncem roku 1944 ztrácí Třetí říše kontrolu nad terénem před postupujícími spojenci. Jedna dívka zajišťuje s nasazením života kontakt vězňů s okolním světem. Počátkem prosince dostane Karel od své sestry dopis, ve kterém je jiným rukopisem napsáno: „Autorizuji žádaný obřad pod podmínkou, že může být proveden za platných podmínek a zůstane po něm prokazatelný důkaz. Podepsán biskup von Galen“ (pozdější kardinál). Ve velké kooperaci jsou pořízeny

všechny potřebné rekvizity pro světitel i pro svěcence. Karel posílněn kofeinovou injekcí obléká bílou albu a jáhenskou štólu. Na levé ruce drží ornát a v pravé rozžatou svíci. Není nic opomenuto. Dojetí tří set svědků i dalších 2 300 kněží v táboře je nepopsatelné. Během obřadu jeden deportovaný Žid hraje venku na housle, aby odvedl pozornost strážců. Po obřadu biskup Piguet a novokněz Karel večeří spolu jídlo, které připravila skupina protestantských pastorů. Na stole je porcelánové nádobí, káva a zákusky. Protestanský děkan napsal: „Kněžská ordinace byla pro pastory velkou událostí.“

Pak se Karel vrací mezi tuberáky a pokračuje ve své křížové cestě. 26. prosince může slavit svou první mši svatou. Napsal: „V táboře po více než pěti letech modlitby a očekávání dny naplněné velkou radostí. Že nás Bůh mohl vyslyšet na přímlovu Panny Marie tak krásným a jedinečným způsobem, nedokážu stále pochopit.“ Zatímco tuberkulóza dospívá do své konečné fáze, novokněz je pro všechny svědkem úplné odevzdanosti do Boží prozřetelnosti.

Bliží se konec války. 29. dubna 1945 Američané osvobozují tábor v Dachau. Konečně svoboda pro ty, kteří přečkali strašné věznění. Počátkem května je Ka-

rel přemístěn do sanatoria v Plannegg. Píše: „Překypující štěstí! Díky, díky... sám v jednom pokoji, jaké štěstí... v tichu promlouvá Bůh, i když se cítím malátný.“ Na jeho uzdravení je již příliš pozdě. Nyní už zbývá jen intenzivní utrpení až do konce. Spojen s ukřižovaným Kristem obětuje sám sebe na smír za hříchy a za spásu lidí. I přes velké utrpení zůstává veselý a myslí co nejméně na sebe: Neupadat na ducha, neztrácet trpělivost!

16. června listuje ve velké ilustrované knize o Evropě. Z jeho srdce vytryskla modlitba, která je výrazem jeho lásky k tomuto kontinentu. Žil pět let v Evropě bolesti. Ví, jaké zlo ji hlodá, a zná také lék, proto volá:

„Ubohá Evropo, vrať se ke svému Pánu Ježíši Kristu! V něm je pramen těch nejkrásnějších hodnot, jaké jsi zakusila. Vrať se ke svěřím zdrojům pravé božské síly!“

29. června 1945 přijímá návštěvu svých rodičů. Všichni jsou dojati: „Opět jsme spolu!“ 25. července sleduje z lůžka mši svatou, kterou slouží jeden z jeho přátel. Tentýž den uzavírá svůj duchovní deník: „Ó Nejvyšší, zehnej i mým nepřátelům!“ Zbývá mu ještě osm dnů života. Řekne své matce: „Maminko, musím ti něco svěřit, ale nebuď smutná. Víím, že zakrátko zemřu, ale jsem šťasten.“ 8. srpna ho navštíví jeho dvě sestry. 12. srpna nastoupí agonie a Karel v míru odchází mezi anděly a svaté.

23. června 1996 ho papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného. Dává ho všem za příklad: „Karel Leisner nám dodává odvahy, abychom vytrvali na cestě, na kterou nás volá Kristus. Nesmíme se poddat únavě, i když se cesta někdy jeví temná a vyžaduje oběti. Varujme se falešných proroků, kteří nám chtějí nabízet jiné cesty. Kristus je cesta, která vede k životu. Všechny jiné cesty vedou na scestí.“

Pramen: <http://www.clairval.com/sample.it.php#2002>

Překlad -lš-

TY JSI UPRCHLA PŘED VŠEMI MARNOSTMI SVĚTA

Na Popelčíní středu na počátku postní doby zjevil se Pán Ježíš svatě Kateřině Sienské, když se modlila ve své cele, a řekl jí: „Kvůli mně jsi uprchla před všemi marnostmi světa a vykázkala jsi je od sebe. Tím, že ses zřekla vši tělesné rozkoše, darovalaš mému Srdci velkou radost. Proto jsem se chtěl dnes ve víře slavnostně zasnoubit s tvou duší.“

A tu se zjevila svatá Panna Maria, jeho slavná Matka, svatý Jan Evangelista a svatý apoštol Pavel, svatý Dominik (...) a s nimi král David (...). Svatá Panna a Matka Boží Maria vzala svou svatou rukou panny, podala ji vstříc svému Synu a prosila Ho, aby uznal Kateřinu za hodnou zasnoubit se s Ním ve víře. A jediný Boží Syn na znamení vlídného souhlasu nasadil panně Kateřině na prst pravé ruky zlatý prsten.

Raymond de Capoue († 1399), Život svatě Kateřiny Sienské



Svatý František obrací heretiky (10)

PRVNÍ OLTÁŘ V THONONU - POKRAČOVÁNÍ

Koncem ledna byl misionář právě v Annecy, když se dověděl, že řádový rytíř Bergera přijel do Chablais vybírat daně z řádových statků a zařídit důchody pro faráře. Vrátil se tedy spěšně do Thononu. Ihned po příjezdu zažil velkou radost, protože Petr Fournier, který byl před třemi lety starostou, se chtěl zřící hereze. Vzhledem k vysokému postavení konvertity chtěl František dát tomuto aktu co nejslavnostnější ráz. Několik dní předem ohlásil konání z kazatelny a vyzval věřící k co nejhojnější účasti. 4. února se odebral do kostela svatého Hippolyta a přivedl bývalého starostu za ruku. Šlo s ním několik katolíků, kteří chtěli být svědky vzrušující události. Když už byli blízko kostela, zaútočili na ně heretici navedeni pobouřenými pastory a házeli po nich kamením. Některé dokonce zranili. Pobouření katolíci se na ně chtěli obořit, ale apoštol jim to nedovolil. Poručil všem, aby pokračovali v cestě, a když vstoupili do kostela, otočil se ve dveřích a vlídnými slovy uklidil celé pobouření. Všichni se utišili a celý akt proběhl s takovou důstojností, že to přítomní pokládali za zázrak.

Příkladem pana Fourniera brzy následovala většina farnosti Berns a obyvatelé vesnice Saint-Julien v obvodě Trenier. Uprostřed těchto potěšitelných obrácení se přiblížila doba postní. František uděloval v kostele svatého Hippolyta popelec a kázal o potřebě dobrých skutků. Ačkoliv popelec je obřad, který pokouje pýchu člověka a připomíná mu, že je jen prach a v prach se obrátí, vyvolalo to kritiku heretiků. Popelec nazvali směšnou hloupostí, která jen hanobí jejich vlast. Od urážek a zesměšňování došlo málem k inzultaci světce na ulici. Útočníci ho chtěli zavřít do vězení jako blázna. Ale protože se mezi sebou začali hádat, František si všiml jedněch otevřených dveří a unikl jim se slovy: „Kdo se utíká pod

ochranu svého Pána, vyvázne šťastně z rukou nepřátel.“

Kolem 1. března přistoupil k rozdělování potravin a peněz určených farářům, ale protože neměl prostředky v plné výši, mohl František místo šesti instalovat jen tři faráře. Kostely v celé provincii byly v žalostném stavu. Chybělo všechno potřebné zařízení a především chyběly oltáře. Lidé během války zchudli, neměli prostředky na dary a kníže se svou pomocí nijak nespěchal. Přesto se Františkovi podařilo dosadit kněze ještě do jedné další vesnice, Cervenc. Neztrácel čas a psal list za listem knížeti i nunciiovi. Líčil jim potřeby katolíků a prosil o pomoc. Měl postní kázání, připravoval ke svaté zpovědi, a i když ho zpovídání časem namáhalo, měl velkou radost ze zbožnosti kajčníků. Poslední tři dny před Velikonocemi zpovídal vojáky, kteří přišli z Martinenga.

Po Velikonocích se chtěl František znovu pokusit o rozhovor s pastorem Bezou. Vložil pět hostí do své malé schránky, ve které nosil svaté přijímání nemocným, dal si ji na prsa a spolu s kanovníkem Ludvíkem Saleským se vypravil do Ženevy.

Do hotelu L'Écu de France přišel 8. dubna. Sotva vstoupil do pokoje, přišla za ním pokojská Jakobina Coste, vrhla se mu s pláčem k nohám a vyprávěla mu svůj životní příběh. Byla to vesnická dívka, dříve byla pastýřkou. Dostala se do služby k jednomu bohatému kalvinistovi v Ženevě, který se všemožně snažil získat ji pro kalvínskou víru. Ale marně se namáhal. Každou neděli chodila do nedaleké obce, kde se konala katolická mše svatá. Když viděla, že v kalvínském domě hrozí její víře nebezpečí, odešla od svého pána a přijala místo v hotelu v naději, že zde bude sloužit katolíkům, především kněžím a řeholníkům, kteří sem přijížděli. Účastnila se dis-

putace, která se nedávno konala na náměstí Molarda mezi misionářem a pastorem La Fayem, měla radost z Františkova vítězství a od té doby toužila jen po tom, aby se s ním mohla vidět. Vyzpovídala se a chtěla vědět, co má dělat, aby se líbila Bohu. František vyslechl se zájmem její vyprávění i zpověď a dal jí mnoho cenných rad. Pak jí řekl, aby se připravila ke svatému přijímání.

Ale služka řekla: „Otče, jak to bude, když nemáš s sebou ministranta?“ – „Neboj se, dcero, naši andělé strážní, kteří nás nikdy neopouštějí, nám poslouží místo ministrantů. Vždyť to je jejich úkol, všude provázet Nejsvětější svátost. Ale dám ti jen půl hostie, protože mám ještě další komunikanty, ale neboj se, i pod polovinou přijmeš celého Pána a Spasitele spolu se všemi zásluhami a poklady jeho umučení.“

Pak se s Jakobinou rozloučil a spěchal za pastorem Theodorem Bezou. Když k němu Františka uvedli, procházel se v jednom sále svého domu. František se s ním pozdravil, představil se a řekl, že slyšel mnoho o moudrosti pana pastora, o jeho velké výmluvnosti a hluboké vědě, a proto si dovolil přijít, aby mu složil hold a povykládal si s ním o některých významných otázkách.

Tato slova upřímně pronesena, sladký výraz jeho tváře a vlídnost sjednaly mu to nejlepší přijetí. Pastor ho zavedl do svého pokoje k přátelskému rozhovoru. Ten se zpočátku točil kolem obecných věcí.

„Pane,“ řekl konečně František, „teď teprve jsem se přesvědčil, že veřejné mínění se nemýlí, když tě řadí mezi ty nejznamenitější lidi. Odedávna jsem si přál setkat se s tebou v naději, že mi také upřímně odpovíš na otázky, které bych ti chtěl položit.“

Beza nevěděl, kam míří, a chvíli mlčel a přemýšlel, co má odpovědět.

„Pane,“ dodal apoštol, „nelekej se, podívej se na mne, nevypadám přece na člověka, který by chtěl s tebou jednat neupřímně.“

„Zaujal jsi mě svou upřímností,“ odpověděl pastor, „a zapůsobilo na mě tvé chování. Obdivuji tvůj klid a otevřenost. Vždy jsem toužil najít takové vlastnosti u těch, kteří vedou náboženské dialogy. Zeptej se mě, na co chceš, pokusím se vyřešit všechny otázky, nakolik k tomu postačí moje znalosti a dlouholeté zkušenosti.“

„Nuže, pověz mi především, je možné dojít spásy v katolické církvi?“

Tato otázka pastora poněkud zaskočila. Jestliže řekne „ne“, znamená to, že do vystoupení Luthera a Kalvína neexistovala pravá církev, ale to by neodpovídalo slovům Krista Pána, který slíbil své církvi, že s ní bude po všechny dny až do skonání světa. Jestliže řekne „ano“, uzná tím římskokatolickou církev za církev Ježíše Krista, protože i protestanti jednoznačně tvrdili, že mimo pravou církev není spásy. Nevěděl, co má odpovědět, a nějaký čas seděl mlčky a díval se nehnutě do jednoho koutu pokoje. Po chvíli vstal a odešel do své pracovny, chtěl se zřejmě více zamyslet nad svou odpovědí. Setrval tam skoro čtvrt hodiny a František slyšel, jak chodí sem a tam. Z toho usuzoval, že v duši ubohého pastora se odehrává velký boj, a bylo mu ho líto. Jak ubozí jsou ti, kteří se vzdálí z pravého ovčince, a jak vroucně musíme děkovat Bohu, že nás zachoval v pravé víře.

Konečně se vrátil. Byl pobledlý a na tváři se zračila únava. Požádal hosta o prominutí, že ho nechal tak dlouho čekat, a pak řekl:

„Pane, dojat tvou upřímností toužím otevřít před tebou své srdce. Ptal ses mě, zda je možno dojít spásy v římské církvi. Odpovídám bez váhání, že ano. Je to nesporná pravda a není pochybností, že vaše Církev je matkou všech církví.“

O skandálech jinak

„Srdečně děkuji za tvou odpověď,“ řekl František. „A nyní mi dovol druhou otázku. Když je možno v římské církvi dosáhnout spásy, proč chtějí kalvínovi vyznavači zasévat ve Francii svou víru, prolili tam tolik krve, k čemu všechny ty vraždy, války a boje?“

A apoštol vykreslil před zrakem starce strašný obraz zpusťování, jaké ve Francii způsobila hereze. Pastor Beza, který byl jedním z iniciátorů občanské války a usilovně podněcoval její plameny, byl posmutnělý. V době, kdy nemluvil, chodil po místnosti dlouhými kroky. Nakonec se zastavil před světcem a chvějícím se hlasem odpověděl:

„Vidíš, můj pane, jakkoliv je možno v římské církvi dosáhnout spásy, byla zde zneužití, která bylo nutno odstranit. Přízněj mi například, jak nesprávná je vaše zásada, že není možno dojít spásy bez dobrých skutků. Namlouváte lidem, že sama víra jim nestačí, aby přišli do nebe. Jelikož často nekonáme dobré skutky, pak podle vás jednáme proti svědomí a přijdeme do pekla. Bylo zapotřebí duše zachraňovat, a proto bylo nutné nové náboženství, která přijímá jako dogma zásadu, že postačí sama víra bez skutků, abychom si zajistili spásu.“

František odpověděl: „Jestliže dojdeme do nebe bez dobrých skutků, jak si potom vysvětlíš čtená místa v Písmu svatém, že ke spáse nestačí vyhybat se zlému, ale je třeba konat dobro? Jen si připomeň slova Matoušova evangelia v 25. kapitole: »Odejděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, který je připraven ďáblu a jeho andělům; protože jsem hladověl, a nedali jste mi najíst, žíznul jsem, a nedali jste mi napít, pocestný jsem byl, a nepřijali jste mě; byl jsem nemocný, v žaláři, a nenavštívili jste mě.« Nevyplývá z toho, že dobré skutky jsou nám přísně uloženy, protože samo jejich zanedbávání je dostatečným důvodem k odsouzení duše do věčného ohně? Tvoje upřímnost je mi zárukou, že po-

Mediální masáž zprávami o sexuálních zneužitích, spáchaných duchovními v několika zemích Evropy, má nepochybně rysy, které ji diskreditují. Jednak zveličuje a v přímé úměře se vzápětí pohoršuje nad tím, co v jiných souvislostech přechází cudným mlčením, např. že 2-3 miliony nezletilých ve třetím světě je každoročně zneužíváno tzv. sexuálními turisty z Evropy a Spojených států.

Navzdory své mizivé přesvědčivosti je však nynější kampaň příležitostí k zamyšlení, jež prospěje každému. Nejen věřícímu. Za pozornost stojí právě onen exkluzivní mediální zájem o delikty, kterých se dopustili jenom duchovní. Přestože žurnalisté mají ne vždy čistý úmysl při výběru a zpracování zpráv, má tento jejich zájem patrně hlubší příčinu, než jenom snahu zdiskreditovat instituci - a tím i víru - církve. Vyvěrá z přitažlivosti propastného vnitřního rozporu mezi kněžským posláním a deliktem, jehož hanebnost pocítují dokonce i ostatní zločinci, kteří to také při výkonu trestu dávají jeho pachatelům citelně najevo. Tento závatný rozpor v identitě duchovního přitahuje Evropany proto, že v koutku duše všichni ještě mají větší či menší tušení o vznešenosti realizovatelného ideálu křesťanského kněžství.

Avšak i samotný hřích sexuálního zneužití nezletilých, po-

kud tento pádný důkaz nedokáže vyvrátit, uznáš pravdu katolické církve.“

Beza zachovával až do této chvíle stoický klid, ale v tomto okamžiku se již nedokázal ovládat. Zrudl, začal hněvivě horlit proti papistům.

„Pane,“ řekl František s největším klidem, „když jsem viděl chladnou krev, jakou jsi zachovával na začátku rozhovoru, soudil jsem, že věříš v pravdivost svého náboženství a naše pokládáš za bludné. Tvoje rozhorlení mě

díváme-li se na tento tristní jev globálně, byl ve své hanebnosti plně rozpoznán teprve v perspektivě biblické a zejména křesťanské víry. Právě v této perspektivě se stal také zločinem, postihovaným státními zákony. Mimo kontext křesťanské kultury, např. v islámu se má celá věc, jak známo, výrazně jinak. Je ovšem rovněž pravdou, že jinak - a to radikálně - je tam posuzována také homosexualita, která je charakteristická pro velkou většinu dnes zveřejňovaných sexuálních deliktů mezi nositeli kněžského svěcení. Na každý pád však kampaň probíhající v evropských médiích z velké části vyvěrá z typicky křesťanského povědomí, bez něhož by ostatně ani nebyla plně srozumitelná, a třebaže není jednoznačně zřejmé, zda si opravdu klade za cíl povznést mravní úroveň člověka, může být příležitostí k ujasnění si mnoha skutečností.

Kontrast mezi kněžstvím a oním deliktem připomíná také jednu velmi důležitou pravdu duchovního života, že si totiž žádný člověk nemůže myslet, že je neschopen dopustit se určitého hříchu jenom proto, že je mu přirozeně naprosto odporný. A naopak. Je-li člověku nějaký hřích přirozeně odporný, je to jen o důvod více ke vděčnosti vůči Stvořiteli a Pánu.

Věřící by nakonec měl hledat vysvětlení nynější málo povzbudivé mediální kampaně také u Boží prozřetelnosti. Znamení časů mo-

hou být různá, a nemusejí napovídat jenom budoucí rozkvet podle měřítek tohoto světa. Mohou být také výzvou k očistě srdce a k radikálnějšímu semknutí ve společenství víry a v pokoji, který není z tohoto světa, nýbrž je darem Ukřižovaného. Postní doba je tedy správným kontextem pro takovou výzvu. Je ovšem třeba ji přijmout bez sebemrskacství a také bez - někdy možná spravedlivého - rozhořčení.

Tváří v tvář nynější studené mediální sprše proto rozhodně není třeba podléhat zděšení, nerku-li malomyslnosti. Zkouška důvěryhodnosti instituce, která - jak tvrdí víra - nebyla založena lidmi, se týká všech lidí. A lze v ní nejen obstát, ale i hodně obdržet. Jistě je zapotřebí myslet na pomoc obětem, nakolik ji potřebují, i když není soudně vymahatelnou povinností církve jakožto instituce. Pomáhat postiženým však neznamená produkovat milionáře z jejich advokátů, přičemž se na ně samotné dostane pouhý zlomek, jako se to stalo ve Spojených státech. Odolat je třeba také nemalému pokušení nedomlít se za pachatele oněch zločinů. Zkrátka, je třeba pokoušet se nahlédnout samu církev v pravdě, bez brýlí utopického pokoncilního optimismu, a pokud je třeba, vrátit se zpět k realismu, protože, jak podotknul na generální audienci tuto středu Benedikt XVI., církev je stále církví hříšníků a vždycky místem milosti.

*Milan Glaser SJ,
Česká sekce*

Vatikánského rozhlasu

Františka, aby ho navštívil co nejčastěji, že ho vždy rád přijme a nikdy se nepoddá hněvu, ať už bude předmět rozhovoru jakýkoliv.

Tak skončila první tříhodinová rozmluva s pastorem. Prodloužená návštěva Františkova vyvolala obavy u pastora domovníka a u osob, které čekaly na přijetí u pastora. Nakonec se po měsíci rozneslo podezření, že je třeba se mít na pozoru před nebezpečným návštěvníkem.

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

První: Praktická nezbytnost struktur a zapojení do reality hierarchické církve, církve reálné, potřebovala také teologický základ, také proto, že ti druzí, kteří sledovali koncepci spiritualistickou, ukazovali na domnělý teologický základ.

Druhý: I při úsilí o nutný realismus nebylo potřeba ztrácet ze zřetele novost postavy svatého Františka.

Jak odpověděl svatý Bonaventura na požadavek praxe a teorie? Z jeho odpovědi mohu zde předložit jen velmi schematické a neúplné shrnutí v několika bodech:

1. Svatý Bonaventura odmítá trinitární rytmus dějin. Bůh je jeden po celé dějiny a nedělí se na troji božství. Z toho plyne, že dějiny jsou jedny, i když je to – podle svatého Bonaventury – cesta pokroku.

2. Ježíš Kristus je poslední slovo Boha – v něm jako Bohu je řečeno všechno, neboť dal a vyslovil sám sebe. Více než sebe svého nemůže Bůh ani říct, ani dát. Duch Svatý je Duch Otce a Syna. Kristus sám říká o Duchu Svatém: ...*připomene vám všechno, co jsem vám řekl* (Jan 14,26), *z mého vezme a zvěstuje vám* (Jan 16,15). Není tu tedy žádné vyšší evangelium, nelze čekat na novou církev. Proto také řád svatého Františka se musí zapojit do této církve, do její víry, do jejího hierarchického řádu.

3. To neznamená, že církev je nehybná, upjatá na minulost, a že v ní nemůže být nic nového. „*Opera Christi non deficiunt, sed proficiunt*“ – Kristova díla nejdou zpět, neubývá jich, ale postupují vpřed, říká světec v listě *De tribus quaestionibus*. Tak svatý Bonaventura formuluje explicitně ideu pokroku, a to je nové ve srovnání s církevními Otcí a z velké části i s jeho současníky. Pro svatého Bonaventuru již není Kristus jako pro církevní Otcé cílem, ale středem dějin; s Kristem dějiny nekončí, ale začíná nové období. Jiný důsledek je tento: až do té doby panoval názor, že církevní Otcové byli absolutní vrchol teo-

logie a všechny následující generace mohou být jen jejich učednice. I svatý Bonaventura uznává Otce vždy jako učitele, ale Františkův fenomén mu dává jistotu, že bohatství Kristova slova je nevyčerpatelné a že také v nových generacích se mohou objevit nová světla. Jedinečnost Krista garantuje také novost a obnovu ve všech obdobích dějin.

Jistě. Františkánský řád – to zdůrazňuje – patří církvi Ježíše Krista, církvi apoštolské, a nemůže se přetvořit v utopistický spiritualismus. Ale současně představuje novost tohoto řádu ve srovnání s klasickým mnišstvím, a svatý Bonaventura – jak jsem řekl v předchozí katechezi – hájil tuto novost proti útokům světského kléru v Paříži: františkáni nemají pevný klášter, mohou být přítomni všude a hlásat evangelium. Právě rozchod se stabilitou, charakteristickou pro mnišství, ve prospěch nové flexibility obnovil v církvi misijní dynamismus.

K tomu je snad užitečné říct, že také dnes existují víze, podle kterých celé dějiny druhého tisíciletí jako by byly ustavičným sestupem; někteří vidí sestup již od počátku Nového zákona. Ve skutečnosti „*Opera Christi non deficiunt sed proficiunt*“ – díla Kristova nejdou zpět, nýbrž postupují vpřed. Čím by byla církev bez nové spirituality cisterciáků, františkánů a dominikánů, bez spirituality svaté Terezie z Avily a svatého Jana od Kříže atd.? Také dnes platí tvrzení: „*Opera Christi non deficiunt, sed proficiunt*“, jdou vpřed. Svatý Bonaventura nás současně učí nutnosti rozlišovat také přísně střízlivý realismus a otevřenost pro nová charismata darovaná Kristem v Duchu Svatém v jeho církvi. A zatímco se opakuje tato myšlenka sestupu, je zde také jiná myšlenka, tento „utopistický spiritualismus“, který se opakuje. Víme přece, jak po Druhém vatikánském koncilu byli někteří přesvědčeni, že je všechno nové, že je zde jiná církev, že předkoncilní církve skončila a místo ní

máme jinou, zcela „jinou“. Anachronický utopismus! A díky Bohu, moudří kormidelníci Petrovy lodičky papež Pavel VI. a papež Jan Pavel II. na jedné straně hájili novost koncilu a na druhé straně současně bránili jednotu a kontinuitu církve, která je vždy církví hříšníků a vždy místem milosti.

4. V tomto smyslu svatý Bonaventura jako generální ministr františkánů nastoupil linii řízení, ve které bylo vždy jasno, že nový řád nemůže jako komunita žít ve stejné „eschatologické výši“ jako svatý František, ve kterém vidí anticipaci budoucího světa, ale – vedený současně zdravým realismem a duchovní odvahou – se musel jak jen možno přiblížit maximální realizaci Horského kázání, které bylo pro Františka řeholí, a to s vědomím mezi člověka poznamenaného dědičným hříchem.

Vidíme tak, že pro svatého Bonaventuru vést nebylo jen prosté konání, ale především přemýšlení a modlitba. V základech jeho vedení nacházíme vždy modlitbu a myšlení; všechna jeho rozhodnutí vyplývají z úvahy, z myšlení osvětleného modlitbou. Jeho důvěrný kontakt s Kristem byl vždy jeho průvodcem v práci generálního ministra, a proto sepsal řadu spisů teologicko-mystických, které vyjadřují ducha jeho řízení a ukazují záměr řád vnitřně vést, tedy nejen příkazy a strukturami spravovat, ale vést a osvětlovat duše a orientovat je na Krista.

Cesta pravého vedení

Z těchto jeho spisů, které jsou duší jeho vedení a které ukazují cestu, kudy má jít jak jednotlivec, tak komunita, chtěl bych uvést jedno jediné, jeho mistrovské dílo *Itinerarium mentis in Deum*, což je „manuál“ mystické kontemplace. Tato kniha byla koncipována na místě hluboké spirituality, na hoře La Verna, kde František přijal stigmata. V úvodu autor osvětluje okolnosti, které daly vznik tomuto spisu: „Když jsem meditoval o možnosti duše vystoupit k Bohu, představila

se mi, mezi jiným, ona obdivuhodná událost, která se přihodila Františkovi na tomto místě, tj. vidění serafa okřídleného ve formě Ukřižovaného. A když jsem o tom meditoval, náhle jsem si všiml, že tato víze mi poskytla kontemplativní extázi samotného otce Františka a současně cestu, která k němu vede“ (*Itinerario della mente in Dio*, Prologo, 2, in *Opere di San Bonaventura. Opuscoli Teologici* /1, Roma 1993, s. 499).

Šest křídel Serafa se tak stalo symbolem šesti etap, které postupně vedou člověka k poznání Boha skrze pozorování světa a stvoření a skrze zkoumání samotné duše s jejími schopnostmi až k uspokojující jednotě s Trojicí skrze Krista, v následování svatého Františka z Assisi. Poslední slova *Itineraria* svatého Bonaventury, která odpovídají na otázku, jak je možno dosáhnout tohoto mystického spojení s Bohem, jako by vystoupila z hloubi srdce: „Jestliže nyní dychtíš vědět, jak se to stane (mystické spojení s Bohem), zeptej se milosti, nikoliv nauky; touhy, nikoliv intelektu; nářku v modlitbě, nikoliv studia litery; ženicha, nikoliv učitele; Boha, nikoliv člověka; mlhy, nikoliv jasnosti; nikoliv světla, ale ohně, který všechno zapaluje a unáší k Bohu silným žářem a horoucími city... Vstupme tedy do mlhy, umlčme starosti, vášně a přeludy; přejděme s ukřižovaným Kristem z tohoto světa k Otcí, abychom, až ho spatříme, »mohli říct s Filipem: *To mi stačí*«“ (tam. VII, 6).

Draží přátelé, přijměme pozvání, se kterým se na nás obrací svatý Bonaventura, Doctor Seraphicus, a vstupme do školy božského Mistra: přijměme jeho slovo života a pravdy, které zaznívá v nitru naší duše. Očišťme své myšlenky a své skutky, aby mohl v nás přebývat a my abychom mohli slyšet božský Hlas, který nás přitahuje k pravému štěstí.

L'Osservatore Romano
11. března 2010
Mezilitulky redakce Světla
Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 4

Až budeme rozjímat v tyto posvátné dny o trpícím Spasiteli, musíme k jeho utrpení a jeho mučitelům přičíst i nesmírný počet aktuálních zrádných polibení, se kterými k němu dokonce opakovaně přistupují jeho nejbližší, osoby jemu zasvěcené. Komentáře ke skandálům se zabývají problémy, jak napravit poškozenou dobrou pověst církve a jak odškodnit postižené oběti. Nemluví se v nich bohužel vůbec o tom nejvíce „poškozeném“, a tím je náš božský Spasitel Ježíš Kristus.

Jen si to srovnáme: u osob Bohu zasvěcených a povoláných k posvátné kněžské službě předpokládáme jako samozřejmost, že mají všechny potřebné náboženské znalosti. Měly by vědět ze všech nejlépe, co je to hřích, co je to příležitost ke hříchu, jak se příležitosti ke hříchu varovat, měly by znát a využívat prostředky milosti, které mají k dispozici, aby při vší lidské slabosti a náklonnosti ke zlému byly schopné přemáhat pokušení. Při denní modlitbě církve mají každý večer zpytovat své svědomí, litovat svých hříchů a pevně si umínit, že se nadále všemožně vyvarují jak hříchu, tak příležitosti k němu. Aby kněz mohl plnit své poslání, posluhovat lidem svátostmi a slavit nejsvětější Oběť, vyžaduje to od něho, aby byl v posvěcující milosti, protože jinak se těžce provinuje svatokrádeží. Propadnout smyslné žádostivosti však nepředstavuje jednorázový skutek, nýbrž hříšný stav, do něhož vedou záměrné, postupné kroky, které začínají zalíbením v hříšné žádosti, pokračují plánovitým vyhledáváním příležitosti a oběti a ústí do opakovaných hříšných skutků, které žádostivost živí, takže nutkání k nim je stále neodbytnější. Může někdo předpokládat, že dotyčný kněz v takovém stavu svědomí se před každou mší svatou kajicně vyzpovídá, upřímně lituje svých hříchů

a pevně se rozhodne, že se jich už nikdy nedopustí a že napraví co nejdříve a úplně všechno zlo, které způsobil? Možné to je a doufejme, že se tak i někdy stalo. Ale je nejvýše pravděpodobné, že spíše uchlácholí své svědomí a pak s duší obtíženou smrtelnými hříchy svatokrádežně slaví Eucharistii. Jeho svatá přijímání je pak možno plným právem přiřadit k Jidášovu zrádcovskému polibku: zaslepen hříchem uzavírá Božího Syna do své duše, ve které má trvalý stan ďábel.

Připomeňme si, co k tomu říká sám Pán: „Ruce, které se Mě dotýkají, a rty, které pronášejí božská slova proměnění, musí být čisté od každé poskvrny. Žítím po čistotě kněží, po jejich jednotě se Mnou, aby v jednotě se Mnou byli obětováni Otci jako kadidlo nekonečného smíření. Pro moji Krev, pro jejich vznešené povolání žádám jejich čistotu a Jednotu s Trojicí. Trpím, jak velice trpím pro nehodnost kněze, který se odvažuje svatokrádež! Jeho vykoupění Mě stálo tolik Krve, a on ji maří a ničí. Jedna jediná svatokrádež může způsobit ztrátu víry, oslepit duši nebo ji zabít. A co bude s duší kněze, který páchá tolik svatokrádeží? Když je v hříchu, každým svátostným úkonem se dopouští nového hříchu. Je to Zlý, kdo podněcuje k takovým ničivým skutkům, k neřestem v tisíci podobách a činí kněze jejich otroky. Působí Mi navíc bolest, že se přitom před světem tváří, jako by byli moji. Mnozí kněží se odusuzují k záhubě zcela vědomě, protože se nechtějí osvobodit od hanebné vášně, a to je pro mé Srdce nejstrašnější věc, že se zatracují, protože se chtějí zatratit.“

Hříchy smyslnosti se zahrnují především tam, kde se již dříve ztratila víra a láska, podstatně

ctnosti nezbytné pro každého věřícího, natož kněze! Když si Pán Ježíš stěžoval Conchitě na hříchy nečistoty svých kněží, nebylo o pedofilních aférách ani slechu. Mluvil však také o tajných hříších kněží, které nejsou o nic méně závažné a které jsou rovněž příčinou nesčetných svatokrádeží. Všechno těchto svých kněží se zrazovaný a trpící Pán ze svého kříže s bolestí ptá: „Bratři moji, co jsem vám učinil, anebo čím jsem vás zarmoutil? Co jsem měl pro vás udělat, a neudělal jsem? Odpovězte mi!“ Někdo možná namítne, že Ježíš teď nemůže trpět. Omyl! Ježíš nejen že mysticky trpí stále, ale tak jako miluje každého člověka osobně, tak také ve svém umučení trpí za každého člověka osobně a každým jeho hříchem zvlášť. Může si snad někdo myslet, že jeho hříchy se v tom moři Kristova utrpení prostě ztratí?

Bohužel, najdou se i takoví, kteří se nad těmito řádky poušmějí jako nad něčím, co už dnes pokládají za zcela nepředstavitelné, a označí to na nejvýše za něco jako středověké blouznění a přežitky. Jsou



odkojeni „novou školou“, ve které došlo k devalvaci všech hodnot a měřítek jak v oblasti dobra, tak v oblasti zla, i k devalvaci autority lidské i božské, a odvažují se říct, i k devalvaci samotné osoby Spasitele, a tím i k devalvaci kněžského stavu.

Benedikt XVI. mluvil v poslední katechezi o „anachronickém utopismu nové církve“. Poznamenal sice, že jeho předchůdci bránili pravdu Církve. Jde ovšem o to, nakolik ji skutečně ubránili. Bohužel prominenti onoho „utopismu“ už v předstihu velice pohotově obsadili mnoho klíčových pozic, a to právě na místech, kde se rozhoduje o formaci kněží. Jejich setba a dědictví nyní vzchází a může ještě dlouho přinášet své neblahé plody. Současné pohoršení je jedním z nich. Prvním a základním posláním kněžského života je vést vlastní svatostí duše ke svatosti. Život kněze, který ze všech sil neusiluje o svatost, k níž je povolán, je sám o sobě něco hybridního a vykořeněného. Dá se přirovnat k letadlu, které nikdy nevzlétne a jen tak popojíždí na zemi z místa na místo. Není proto divu, že pro mnohé je pak takový život k neunesení a hledají si náhražky. Běda těm kněžským seminářům, které nejsou v první řadě vysokou školou svatosti, oběti a odříkání! To, co prožíváme posledních čtyřicet let jako postupné vyprazdňování kostelů, není jen důsledek ateistické propagace, ale je to také vnitřní neduh z duchovní podvýživy, deficit milosti pro nedostatek modlitby, pokory, lásky a opravdového úsilí o svatost.

Až tedy budeme klečet v Getsemanské zahradě, až budeme na Velký pátek líbat svatý Kříž, prosme také o dar svatosti pro kněze a prosme za všechny, kteří zbloudili, aby šli cestou Petrovou. Ve svatém přijímání se pak polibky lásky snažme odškodňovat našeho Pána za to, co je na celé sexuální aféře to nejstrašnější: za všechna ta zrádcovská polibení. A modleme se, aby poslední otřesy otřásly církví natolik, aby od základu nastoupila důslednou cestu obnovy a svatosti.

-š-



Pondělí 29. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (568): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Světelský oltář 6:55 GOODWILLBOY IV. (6. díl) 7:35 Čteme z křesťanských periodik 7:45 Noční univerzita: Společenství (církve a společnost) - Mons. Jan Graubner 8:40 Hornolidečko - Lačnov 8:45 Křížovatky (7) - Dana Němcová 9:10 Přejeme si... 9:30 Salama Don Bosco 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (81) 10:50 Cesta k andělům (26): P. Zbigniew Czendlik 11:30 Hornolidečko - Pozděchov 11:40 Atlas Charity (20. díl): Karviná - Mizerov (Charitativní středisko dětí a mládeže) 11:45 O Mlsákově (6/18): Jak Mlsáka bolely zuby 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice 13:15 Kulatý stůl: Církevní školství [P] 18:00 Krásy Čech a Moravy (21/23): Střední Čechy 15:35 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 16:00 H2Onews 16:10 Frano z Malesie 16:35 Naděje na vzdělání 17:00 NOEparáda (52. díl) [L] 17:25 Volání severu [P] 17:45 Ekoauto: duben [P] 18:00 Mše svatá k výročí úmrtí Jana Pavla II. [L] 19:30 Světlo pro Evropu (10. díl) [P] 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Modlitby se zpěvy Taizé [L] 21:05 Na koberečku (82) 21:20 GOODWILLBOY IV. (6. díl) 22:00 Jestliže tě neu-myji, nebudeš mít se mnou podíl - sr. V. Barátová 22:55 Přírodní krásy Ameriky (1): Yosemiteký Národní park 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:15 Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice 1:25 Evangelium 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 30. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Společenství (církve a společnost) - Mons. Jan Graubner 7:10 Přírodní zá-raky Evropy (12): Krásy pobřeží 8:00 Kulatý stůl s kardi-nálem Miloslavem Vlčkem 9:30 Světlo pro Evropu (10. díl) 10:00 Klauzura 10:20 Hlubinami vesmíru s Janem Hovadem 11:00 Čteme z křesťanských periodik 11:20 Most milosrden-ství 11:40 Hornolidečko - Seninka 11:45 O Mlsákově (7/18): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhendem lovili med-věda 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Gospel Night 13:15 Octava dies (568): Týdenní zpra-vodajství z Vatikánu 13:45 Přírodní krásy Ameriky (1): Yosemiteký Národní park 14:50 Hledači dobrých zpráv: Diakonie 15:05 Cesty za poznáním: Kanada 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Krásy Čech a Moravy (21/23): Střední Čechy 16:10 Volání severu 17:15 Modlitba za domov 17:30 Pro vita mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 18:10 Atlas Charity (20. díl): Karviná - Mizerov (Charitativní středisko dětí a mládeže) 18:15 Přejeme si... 18:35 O Mlsákově (7/18): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhendem lovili medvěda 18:45 Noeland (15. díl) 19:15 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 19:25 I já rád pracuji 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Jako hořčičné zrnko (4/6) [P] 20:50 Zpravodajské Noeviny 21:00 Stalinova kariéra (4/5): Stalinova éra (1) [P] 21:30 BET LECEM - vnitřní domov: Roberto Scavino 21:45 Přejeme si... 22:05 Salama Don Bosco 22:25 Bez hábitu (29) [P] 23:25 Hornolidečko - Pozděchov 23:35 Životy dětí 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Kulatý stůl: Církevní školství 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 31. 3. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 BET LECEM - vnitřní domov: Roberto Scavino 6:30 Stalinova kariéra (4/5): Stalinova éra (1) 7:05 Velikonoční zastavení v Litomyšli 7:20 Přejeme si... 7:40 Cesty za poznáním: Kanada 8:30 Krásy Čech a Moravy (21/23): Střední Čechy 9:15 Pro vita mundi (63): P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. 10:00 Frano z Malesie 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noční univerzita: Společenství (církve a společnost) - Mons. Jan Graubner 13:00 Křížová cesta 13:25 Bez hábitu (29) 14:25 Na koberečku (82) 14:40 NOEparáda (52. díl) 15:05 Jako hořčičné zrnko (4/6) 15:50 Čteme z křesťanských periodik 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Hornolidečko - Seninka 16:20 Světlo pro Evropu (10. díl) 16:45 Ekoauto - březen 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (6. díl) [P] 17:50 Křížovatky (8) - Aleš Jaluška 18:15 Volání severu 18:35 O Mlsákově (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu [P] 18:45 Naděje na vzdělání 19:05 Modlitba

za domov 19:20 Boromejky pod Petřínem 19:35 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Dobrý pastýř biskup Jorge Gattau [P] 20:35 Přejeme si... [P] 20:55 Atlas Charity (21. díl): Český Těšín Svibice (Centrum pro seniory) 21:00 Pouť městem [P] 21:20 Detviánske kríže 21:35 Atlas Charity (19. díl): Krnov (Charita Krnov) 21:40 Cesty za poznáním: Fés 21:50 Životy dětí 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Jestliže tě neu-myji, nebudeš mít se mnou podíl - sr. V. Barátová 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 1. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Modlitby se zpěvy Taizé 7:15 Kulatý stůl s kardi-nálem Miloslavem Vlčkem 8:45 Přejeme si... 9:00 ADOREMUS - postné spevy 9:30 Mše svatá se svěcením olejí [L] 11:30 Zelený čtvrtek na Papui-Nové Guineji 11:45 O Mlsákově (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Trinidad, Kateřinín palác, Machu Picchu 12:35 Octava dies (568): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 V posteli Pod nebesy IV. (6. díl) 13:55 NOEparáda (52. díl) 14:20 Klauzura 14:40 Přírodní krásy Ameriky (1): Yosemiteký Národní park 15:45 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 ADOREMUS - postné spevy 16:25 Zikův svět zví-řat (11. díl): Vzácní a vyhublí 16:50 Dobrý pastýř biskup Jorge Gattau 17:15 O Mlsákově (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 17:30 Mše svatá na památku Večeře Páně z Lateránské baziliky [L] 19:30 Atlas Charity (21. díl): Český Těšín Svibice (Centrum pro seniory) 19:35 Zelený čtvrtek na Papui-Nové Guineji 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Ježíš 21:55 Zpravodajské Noeviny 22:05 O Mysu dobré naděje 22:20 O Mysu dobré naděje 22:25 Noční univerzita: Společenství (církve a společnost) - Mons. Jan Graubner 23:30 Volání severu 23:50 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Stalinova kariéra (4/5): Stalinova éra (1) 0:45 Krásy Čech a Moravy (20/23): Západní Čechy 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 2. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod ne-besy IV. (6. díl) 7:05 Octava dies (568): Týdenní zpravodaj-ství z Vatikánu 7:35 Bez hábitu (29) 8:35 Velikonoční zaste-vení v Litomyšli 8:55 STABAT MATER: Pergolesi 9:55 Křížová cesta (Sydney08) 11:45 O Mlsákově (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Havana, Cheopsova pyramida 12:25 Světlo pro Evropu (10. díl) 12:50 Velikonoční cesta: Oratorium Zdeňka Pololánika 13:50 Dobrý pastýř bis-kup Jorge Gattau 14:20 Čtyřicet let velkého pátku 15:10 Velký pátek na Papui-Nové Guineji 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 O Mlsákově (9/18): Mlsálek je protivný 16:20 Pašijový kříž [P] 17:00 Památka Umučení Páně z Baziliky sv. Petra [L] 19:30 H2Onews [P] 19:40 Z pokladů duše [P] 19:45 Odvaha otce Karola [P] 21:15 Křížová cesta z Říma [L] 23:15 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 2:00 H2Onews 2:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 3. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 STABAT MATER: Pergolesi 7:10 Čteme z křesťanských periodik [P] 7:20 Jako hořčičné zrnko (3/6) 8:05 Zikův svět zvířat (12. díl): Zvířecí koktejly 8:30 Noeland (15. díl) 9:00 V po-steli Pod nebesy IV. (6. díl) 10:00 Odvaha otce Karola 11:30 Cesty za poznáním: Tozeur 11:45 O Mlsákově (9/18): Mlsálek je protivný 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Angelus Domini 12:05 Gospel Night 13:15 Zpravodajské Noeviny 13:25 Bez hábitu (29) 14:25 Mladí - staří 14:50 Velikonoce v Zambii [P] 16:00 H2Onews 16:10 Život za život 17:40 Křížovatky (9) - Martina Špinková 18:05 Bílá so-bota na Papui-Nové Guineji 18:35 O Mlsákově (9/18): Mlsálek je protivný 18:45 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem [P] 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Noekreace aneb Vandrování (28. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi - biskup Karel Otčenášek 20:50 Čteme z křesťanských periodik 21:00 Obřady Velikonoční vigílie z Baziliky sv. Petra [L] 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bílá sobota na Papui-Nové Guineji 0:35 Pašijový kříž 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Při všech poutích jsou účastníci seznamováni a medžugor-skými událostmi a poselstvími z těchto mariánských zjeve-ní, rozvíjejí svoji víru a modlitbu. V nabídce termínů pro rok 2010 uvádíme specifické body programu poutí.

Středa 31. 3. - úterý 6. 4., sedmidenní pouť (VELIKONOČ-NÍ, 1. 4. Zelený čtvrtek, 2. 4. Velký pátek + zjevení pro Mi-rjānu, 3. 4. Bílá sobota, 4. 4. Hod Boží velikonoční, 5. 4. Velikonoční pondělí, na zpáteční cestě návštěva u vodo-pádů) • **pátek 9. 4. - pondělí 12. 4.** (BOŽÍ MILOSRDEN-STVÍ - vikendová pouť) • **středa 5. 5. - pátek 14. 5.,** de-setidenní (6. 5. bl. Jana Sarkandra, 8. 5. PANNY MARIE PROSTŘEDNICE MILOSTÍ, 13. Nanebevstoupení, Fatima) • **pátek 7. 5. - pondělí 10. 5.** (PANNY MARIE PROSTŘED-NICE MILOSTÍ - vikendová pouť) • **neděle 9. 5. - sobota 15. 5.,** sedmidenní (NANEBEVSTOUPENÍ Páně, Panny Ma-rie FATIMSKÉ) • **čtvrtek 20. 5. - čtvrtek 27. 5.,** osmiden-ní (23. 5. slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO, 25. 5. no-vé poselství + celonoční adorace) • **pátek 21. 5. - pondě-lí 24. 5.** (SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO - vikendová pouť) • **pátek 28. 5. - sobota 5. 6.,** devítidenní (29. 5. půldne u mo-ře, 30. 5. Nejsvětější Trojice Boží, 31. 5. svátek NAVŠTÍVE-NÍ PANNY MARIE, 1. 6. MATKY ČÍRKVE, 2. 6. zjevení pro Mirjanu, 3. 6. Těla a Krve Páně) • **středa 9. 6. - pondělí 14. 6.,** šestidenní (11. 6. slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRD-CE JEŽÍŠOVA, 12. 6. NEPOSKVRNĚNÉHO SRDCE MARII-NA) • **pátek 11. 6. - pondělí 14. 6.** (SRDCE MARIINA - ví-kendová pouť) • **neděle 20. 6. - neděle 27. 6.,** osmidenní (VÝROČÍ ZJEVENÍ, 21. 6. půldne u moře, 24. 6. Pochod mí-ru - 13 km procesí za mír, 25. 6. hlavní den oslav 29. VÝ-ROČÍ ZJEVENÍ, nové poselství + celonoční adorace) • **ne-děle 27. 6. - sobota 3. 7.,** POČÁTEK PRÁZDNIN, sedmiden-ní (28. 6. tři hodiny u moře, 29. 6. slavnost Petra a Pavla, SEMINÁŘ KNĚŽÍ z celého světa, večerní modlitební pro-gram prožívající kněží s ostatními účastníky poutě společ-ně) • **středa 14. 7. - pondělí 19. 7.,** šestidenní (15. 7. tři ho-diny u moře, 16. 7. PANNY MARIE KARMELSKÉ) • **úterý 20. 7. - středa 28. 7.,** devítidenní (21. 7. tři hodiny u moře, 22. 7. sv. MAGDALÉNY, 23. 7. Brigity, patronky Evro-py, 25. 7. nové poselství + celonoční eucharistické klaně-ní, 26. 7. sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie, 28. 7. ráno návrat do ČR) • **pátek 30. 7. - neděle 8. 8.,** deseti-denní (31. 7. u moře, 1. 8. seznámení s Medžugorjem, ME-ZINÁRODNÍ MODLITEBNÍ FESTIVAL MLÁDEŽE - zaháje-ní, 6. 8. ráno závěrečná mše svatá na Kříževaci, 7. 8. od-jezd) - hlaste se brzy (problém s ubytováním!).

Příhlášky: Příhlásk se můžete přímo do Medžugorje for-mou SMS na tel. č. 0038763344671, e-mailem na adre-se monikamed@seznam.cz nebo písemně na adrese: „Dvě Sr-dce“, Karolíny Světlé 962/18, 628 00 Brno - Líšeň • tel. +420 544 211 192, fax: +420 544 211 192. Při prv-ním kontaktu uveďte přesnou adresu a telefonní číslo. U skupinového přihlášení stačí pro první kontakt uvést ty-to údaje na organizátora skupiny a počet osob. Odepíšeme vám a podle potřeby telefonicky projednáme potřebné in-formace. **Ceny poutí:** vikendové poutě 2500 Kč, šestidenní 2000 Kč, sedmidenní 2100 Kč, osmidenní 2200 Kč, devíti-denní 2300 Kč a desetidenní 2400 Kč. Ubytováním zajišťuje-me v penzionech v Medžugorji v cenách od 8 € za osobu/ noc s možností vlastního vaření + jedno společné jídlo. Mož-nost stanování ve vlastním stanu za 3 €. Kněží jezdí zdarma.

Neděle 4. 4. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Bez hábitu (29) 7:50 U hrobu kardinála Berana 8:00 Jako hořčičné zrnko (4/6) 8:45 Křížovatky (9) - Martina Špinková 9:10 Mladí - staří 10:05 Evangelium 10:15 Hod Boží Velikonoční: mše sv. z Náměstí sv. Petra [L] 12:00 Urbi et Orbi [L] 12:40 Čteme z křesťanských periodik 12:50 Zpravodajský souhrn týdne 13:20 Přejeme si... [P] 13:40 Písníčky se zlatou patinou [P] 14:10 Pro vita mundi - biskup Karel Otčenášek 14:55 Velikonoce v Zambii 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (13. díl) [P] 16:30 NOEparáda (52. díl) 17:00 Noeland (16. díl) [P] 17:30 V po-steli Pod nebesy IV. (6. díl) 18:20 Frano z Malesie 18:45 O Mysu dobré naděje 18:55 Hvězdy pražských jar [P] 19:35 Nedělní čtení 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (569) [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (29. díl) [P] 20:45 Quo Vadis [P] 23:05 Maří Magdaléna: Jules Massenet 0:50 Nedělní čtení 1:20 Noemova pošta 2010: březen 2:50 Zpravodajský sou-hrn týdne 3:20 Poslech Radia Proglas [L].

Biskupství královéhradecké nabízí **dopravu do Prahy na slavnostní pontifikální bohoslužbu v sobotu 10. dubna 2010 při příležitosti jmenování Mons. Dominika Duky arcibiskupem pražským a primasem českým.** Doprava je organizovaná z Hradce Králové – odjezd v 6.45 hodin z terminálu F3. **Cena:** 250 Kč za osobu (úhrada v termínu osobně, popř. složenkou typu C). Pro účastníky, kteří pojedou autobusem seřazenými biskupstvím, budou zajištěny místenky do katedrály sv. Víta. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • e-mail: dcs@diecezhk.cz.

Římskokatolická farnost Řimov slaví v neděli 11. dubna 2010 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech řimovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUTĚ RODIN**, konanou věrně v duchu 30leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin – mše svatá v kostele Svatého Ducha • 9.15–12.00 hodin – mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Blíží informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946 • e-mail: farnostřimov@centrum.cz.

Collegium Marianum zve na 10. cyklus koncertů staré hudby **BAROKNÍ PODVĚČERY. V kostele U Salvátora v Praze** (Salváterská 1, mezi Pařížskou a Dušní ul., kostel je vytápěn) **v pondělí 12. dubna 2010 v 19.30 hodin** zazní dílo **J. S. Bacha Velikonoční oratorium.** **Vstupné:** 350 a 270 Kč. **Abonentní vstupné:** jarní řada – I. kat. 870 Kč, II. kat. 660 Kč. **Slevy vstupného:** seniory a studenty sleva 10% z ceny vstupenky • držitelé průkazu ZTP a ZTP-P a doprovodná osoba sleva 50% z ceny vstupenky. Slevy lze uplatnit pouze v pokladně Collegium Marianum. Slevy se nevztahují na abonační. **Prodej a rezervace vstupenek:** pokladna Collegium Marianum, otevřeno každé pondělí od 10 do 18 hod., Melantrichova 19, 1. patro, Praha 1, tel. 224 229 462 nebo 731 448 346, e-mail: vstupenky@collegiummarianum.cz • **TICKETPRO**, Rytiřská 12, Praha 1, tel. 296 329 999, prodej on-line na www.ticketpro.cz • **BOHEMIA TICKET**, Malé nám. 13, Praha 1, tel. 224 227 832, prodej on-line na www.bohemiaticket.cz.

NEJBLIŽŠÍ AKTIVITY CENTRA PRO RODINNÝ ŽIVOT AO
Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. 587 405 250-3

SETKÁNÍ ŽEN V OBTÍŽNÝCH ŽIVOTNÍCH SITUACÍCH – zve me ovdovělé, svobodné, vdané či rozvedené ženy na pravidelná setkání ve farním domě u sv. Václava v Olomouci. Nejbližší setkání 6. 4. 2010 od 15.30 hod. s přednáškou Marcely Řezníčkové **Noemí a Rút.** Více informací: Marcela Řezníčková, reznickm@arcibol.cz.

VÍKEND PRO OSAMĚLÉ MATKY v Českém Těšíně – víkend 23.–24. 4. 2010 je určen pro maminky, které z nejrůznějších důvodů vychovávají své děti samy. Kromě přednášek a ztišení budete mít příležitost k osobnímu rozhovoru s knězem, také k prožití společenství modlitby i setkání s jinými ženami. Program víkendu pod vedením MUDr. Krausové a P. Josefa Červenky je určen pouze pro maminky. Děti je třeba nechat doma. Blíží informace a přihlášky: Marcela Řezníčková, reznickm@arcibol.cz.

DUCHOVNÍ OBNOVA SENIORŮ na Sv. Hostyně – duchovní obnova konající se od 14. 5. do 16. 5. 2010 je určena pro ty, kteří prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, rodinné vztahy, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Blíží informace: Magdaléna Solárová, olsenior@seznam.cz.

MATEŘSKÉ CENTRUM SLUNEČNICE – setkání v mateřském centru jsou otevřena všem maminkám i otčům s dětmi na rodičovské dovolené každé úterý a čtvrtek od 9.30 do 13 hod. Místem setkávání je farní dům u sv. Václava v Olomouci. Informace: Marcela Konečková, korenkova@arcibol.cz.

Všechny informace o setkáních, která připravujeme, nebo ohlédnutí za těmi, která již byla, najdete na našich webových stránkách www.rodinnyzivot.cz.

Nabízíme také **ROZŠÍŘENÉ PORADENSTVÍ:** Pastorálně terapeutické poradenství – MUDr. Jitka Krausová • manželské a rodinné poradenství – Mgr. Vít Hušek, Th.D. • poradenství v obtížných životních situacích – Bc. Marcela Řezníčková. Blíží informace o poradenství a termínech získáte na tel. 587 405 250-3, rodina@arcibol.cz.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a Obláti Panny Marie Neposkvrněné Vás zvou na **VELKOU KLOKOTSKOU KŘÍŽOVOU CESTU na Velký pátek 2. 4. 2010** na Klokotech v 15.45 hod. Následují velkopáteční obřady v 17.00 hod. Poté začne **nověna k Božimu milosrdenství** (3. – 5. 4. 2010 nověna v 15.00 hod. • 6. – 10. 4. 2010 nověna v 16.15 hod.). V neděli **11. 4. 2010** (2. velikonoční neděle) je svátek Božím milosrdenství – v 15.00 hod. **zakončení nověny, adorace**, možnost přistoupit ke svátosti smíření.

Liturgická čtení

Neděle 28. 3. – Květná neděle
1. čt.: Iz 50,4–7
Ž 22(21),8–9.17–18a.19–20.23–24
Odp.: 2a (Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?)
2. čt.: Flp 2,6–11
Ev.: Lk 22,14–23,56
Slovo na den: **Král.**

Pondělí 29. 3. – Pondělí Svatého týdne
1. čt.: Iz 42,1–7
Ž 27(26),1.2.3.13–14
Odp.: 1a (Hospodin je mé světlo a má spása.)
Ev.: Jan 12,1–11
Slovo na den: **Chudé máte mezi sebou vzdýcky.**

Úterý 30. 3. – Úterý Svatého týdne
1. čt.: Iz 49,1–6
Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15+17
Odp.: 15a (Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.)
Ev.: Jan 13,21–33.36–38
Slovo na den: **Půjdeš za mnou později.**

Středa 31. 3. – Středa Svatého týdne
1. čt.: Iz 50,4–9a
Ž 69(68),8–10.21bcd–22.31+33–34
Odp.: 14c.b (Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.)
Ev.: Mt 26,14–25
Slovo na den: **Co mi dáte, když vám ho zradím?**

Čtvrtek 1. 4. – Zelený čtvrtek
1. čt.: Ex 12,1–8.11–14
Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18
Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (Kalich požehnaní je společenstvím Krve Kristovy.)
2. čt.: 1 Kor 11,23–26
Ev.: Jan 13,1–15
Slovo na den: **Prejít z tohoto světa k Otcí.**

Pátek 2. 4. – Velký pátek
1. čt.: Iz 52,13–53,12
Ž 31(30),2+6.12–13.15–16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.)
2. čt.: Žid 4,14–16; 5,7–9
Ev.: Jan 18,1–19,42
Slovo na den: **Právě kohout zakokřhal.**

Sobota 3. 4. – Bílá sobota
1. čt.: Gn 1,1–2,2
Ž 104(103),1–2a.5–6.10+12.13–14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (Sešl svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.)
nebo Ž 33(32),4–5.6–7.12–13.20+22
Odp.: 5b (Země je plná Hospodinovy milosti.)
2. čt.: Gn 22,1–18
Ž 16(15),5+8.9–10.11
Odp.: 1 (Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.)
3. čt.: Ex 14,15–15,1
Ex 15,1–2.3–4.5–6.17–18
Odp.: 1a (Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.)
4. čt.: Iz 54,5–14
Ž 30(29),2+4.5–6.11+12a+13b
Odp.: 2a (Chci tě oslovovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.)
5. čt.: Iz 55,1–11
Iz 12,2–3.4bcd.5–6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
6. čt.: Bar 3,9–15.32–4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (Pane, ty máš slova věčného života.)
7. čt.: Ez 36,16–17a.18–28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (Jako laň prahne po vodách bystřin, tak prahne má duše po tobě, Bože!)
nebo, uděluje-li se křest: Iz 12,2–3.4bcd.5–6
Odp.: 3 (S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.)
anebo Ž 51(50),12–13.14–15.18–19
Odp.: 12a (Stvoř mi čisté srdce, Bože!)
Epištola: Řim 6,3–11
Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23
Odp.: Aleluja, aleluja, aleluja.
Ev.: Lk 24,1–12
Slovo na den: **Viděl jen pruhy plátna.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. BŘEZNA – 3. DUBNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 3.		PO 29. 3.		ÚT 30. 3.		ST 31. 3.		ČT 1. 4.		PÁ 2. 4.		SO 3. 4.			
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512		
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513		
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515		
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Modlitba během dne:																
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516		
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517		
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520		
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516		
Nešpory:																
	SO 27. 3.															
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507	466	522
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507	466	522
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510	468	524
Ant. ke kant. P. M.	416	466	421	471	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510	469	525
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500	474	530
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

OBEC A NÁBOŽENSTVÍ

Jan Koblížek

Tato práce si klade za cíl uvést do problematiky vztahu mezi politikou a náboženstvím na základě konfrontace Augustinova díla *O Boží obci* a disertační práce Hannah Arendtové *Koncept lásky u Augustina*. Augustin zastává názor, že nelze opomíjet náboženství, přemýšlíme-li o veřejném životě člověka. Jde až tak daleko, že náboženství chápe jako základní konstitutivní prvek lidské obce. Proto se jeho veškerá politická nauka odehrává v protikladu mezi hledáním pravého Boha křesťanů a odmítnutím pohanských idolů. Arendtová se nám naopak snaží říci, že lidská obec nezná žádný průnik mezi fenomenologií a metafyzikou. Dokazuje nám, že neexistuje nic jiného než přítomný hmotný svět. J. Koblížek se snaží z jedné strany kriticky zhodnotit pohled H. Arendtové a vymezit pole působnosti každého z autorů a z druhé strany nalézt jisté východisko v pochopení lidské obce jako vztahu mezi osobou a společenstvím.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 160 stran, 178 Kč

LITANIE

Sestavil P. Mgr. Pavel Pankrác Křivý

Nové, rozšířené vydání tematicky uspořádaného souboru litaní, který si nedělá nárok na úplnost. Objevuje se zde několik nově získaných litaní, byly provedeny důležité textové úpravy a především došlo ke změnám ve struktuře pořadí a zařazení litaní.



Sbírka obsahuje litanie k Nejsvětější Trojici, k obdobím a svátkům církevního roku, litanie pro různé příležitosti. Následují mariánské litanie, litanie ke všem svatým, ke svatým patronům naší vlasti a litanie užívané v různých řeholích, rádech a kongregacích. Podstatnou změnou v tomto vydání Litaní je aktualizace blahoslavených, kteří jsou již zapsáni v seznamu svatých. Dobové litanie se tak ještě více stávají současnými. Sbírkou má církevní schválení pro soukromou pobožnost.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Druhé, revidované a doplněné vydání • Váz., A5, 568 stran, 398 Kč

PÍSNĚ K BOŽÍ CHVÁLE

Uspořádal Jan Gottwald

Malý zpěvníček obsahující řadu písní k obhacení liturgického zpěvu církve. Najdeme zde odkaz arcibiskupa A. C. Stojana, Želivskou křížovou cestu P. Šuránka, několik písní P. J. Olejníka, písně k patronům řady kostelů v olomoucké arcidiecézi a další písně, které chybějí v dosavadním Kancionálu. Zařazeny byly také některé písně z Boží cesty, o které je ve farnostech i po letech zájem. Vychází zároveň zpěvník (kancionálový formát) a k němu varhanní doprovod.

Katedrální vzdělávací středisko liturgické hudby a zpěvu v Olomouci ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.

Zpěvník - brož., 107x154 mm, 48 stran, 20 Kč

Varhanní doprovod - brož., 202x289 mm, 40 stran, 70 Kč



Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.